

REN DHARK

27 (19/93)

9'90

219

RODOKAPS

STAFF
CAINE

ZTROSKOTANEC
NA PLUTU

SCI-FI

REN DHARK
27

P o startu kosmické lodě Galaxy se na Zemi odehrají převratné změny. Během »stěhování světů«, ke kterému v Galaxii dochází, dobudou Zemi cizí in-vazoři, Gianti, kteří promění lidstvo v roboty bez vlastní vůle.

Kolonisté, vedení mladým a schopným Reném Oharkem, osídlí planetu Hope, kde objeví pozůstatky dávné civilizace Tajemných. S jejich kosmickou lodí se mohou vydat Zemi na pomoc.

Oharkovi se podaří zajmout dva invazory. Zjistí, že se jedná o hadovité tvory, obývající obří ještěří těla. Tajemství zotročených lidí však nevypátrá, to zná jen hrstka zasvěcených na mateřské planetě Giantů. Na osídlené Hope zatím hrozí hlad. Výprava se vydává na další kontinent hledat potravu ...

•*_*•*

Art Hooker se prodral hustým podrostem kontinentu 4 na malou mýtinu. Zběžně se podíval na skalnatou půdu, v níž si po tisíciletí hloubil své řečiště zuřivě pospíchající proud vody. Prospektor byl s průběhem akce vrcholně spokojen. Tisíce tun čerstvých plodů už poslali vznášedly do Cattanu. Tam je ihned ukládali do obrovských mrazíren. Zanedlouho bude po starostech o zásobování obyvatelstva hlavního města čerstvými potravinami. Také problémy s piráňami, které obývaly tento kontinent, byly po prvních těžkých bojích vyřešeny: Jeho lidé přestali používat smrtící paprskomety a ochromovali piraně jen paralyzátory. Tyto zbraně byly daleko vhodnější. Příšery ochromené paralyzátory byly schopné pohybu teprve po dlouhých hodinách. A po jediné zkušenosti už nikdy na lidi neútočily, naopak utíkaly s ohlušujícím řevem, který pronikal až do morku kostí. Utíkaly tak rychle, že by to nikdo nečekal od jejich neohrabaného těla na krátkých, pahýlovitých nohách.

Art Hooker si utřel pot / čela. Paralyzátory měly i další výhodu. Strašný zápach rozkládajících se těl zpočátku zabitých piráň už začal zamořovat celý kontinent 4. Vzniklo tak nebezpečí, že vypuknou neznámé nakažlivé choroby. Dříve museli vynakládat spoustu času taky na odstraňování zabitých piráň.

Praskavé zvuky v podrostu prozradily prospektorovi, že přichází Eylers. O chvíli později už stáli vedle sebe.

»Nic?« zeptal se krátce, zatímco své zelenkavé oči zabodával do okolní džungle.

»Nic, Eylers!« odpověděl Hooker. »Muži, jak se zdá, pronikli do džungle ještě hloub. Ale je divné, že nereagují na volání vífonem!«

Přeladil vífon na jinou vlnovou délku a na obrazovce se objevil drobný, krásný obličej jeho ženy.

»Arte?« zeptala se a její obočí se na chvilíčku zachmuřilo.

»Jane, máš spojení s průzkumnou skupinou? Ti chlapi tu musí být někde hned vedle nás, ale vůbec se nehlásí!«

Vrásky mezi jejím obočím se o poznání prohloubily.

»Už před hodinou pronikli dál na sever. Zkoušela jsem je zavolat, ale nemůžu se s nimi spojit. Jen šest mužů musí být ve vaší bezprostřední blízkosti, ale ani ti se nehlásí.«

Jane Hookerová mrkla na mapu, na níž byly s maximální možnou přesností vyznačeny každodenní cesty všech skupin. Toto opatření bylo nezbytné vzhledem k tomu, že kontinent 4 skrýval vedle piráň ještě řadu dalších neznámých nebezpečí. Přes důkladnou přípravu se o tomto kontinentu toho moc nevědělo, protože hustá džungle, přerušovaná jen místy skalisky a ostrůvky písku, znemožňovala přesné kartografické zpracování.

Několika pohyby zjistila pomocí radaru přesné momentální stanoviště svého muže a Bernda Eylerse.

»Asi tisíc až patnáct set metrů severozápadně od vodního toku. Přiletím s dozerem...«

Prospektor rozhodně potřásl hlavou.

»Ne, Jane, v žádném případě, musíš být na příjmu taky pro všechny ostatní skupiny. Aspoň do té doby, než se vrátí oba průzkumné čluny z Cattanu. My teď vyrazíme a podíváme se po nich!«

»Arte, nevím... buďte opatrní! Není to jen tak, že se ti muži nehlásí už přes půl hodiny...«

»Dáme na sebe pozor, Jane. Jednoduše nech radar zapojený, budeš mít přehled o tom, kde přesně jsme!«

Jane přikývla. Vzápětí nato obrazovka zhasla. Bernd Eylers se zadíval na prospektora.

»Nevěřil byste, Hookere, jak vám vaši ženu závidím! Kde jste se s ní vlastně seznámil, že s vámi dokáže už léta prožívat ten neklidný, nebezpečný ži-vot?«

Na větrem ošlehané tváři Arta Hookera se objevil úsměv.

»Byla druhou pilotkou na nákladní lodi jejího otce, Eylersi. Vyrostla prakticky na palubách kosmických lodí a propadla dobrodružnému životu právě tak jako já. Poklidný měšťácký život, to není nic pro nás, Eylersi! Pojdte, vyrazíme dál!«

Muži přešli skalnatou, kamenitou mýtinu, přeskočili úzký, ale prudký a jistě hluboký potok a pak zmizeli v praskajícím podrostu na druhé straně.

* * * \$

Po počátečních obtížích postupovali rychle kupředu. Bambusová houština — pro jednoduchost dávali rostlinám na Hope pozemská jména, i když podobnost s pozemskými byla často jen povrchní — po

časе ustoupila rostlinám podobným kapradinám. Jejich široké, členité listy se daly s určitou námahou ohýbat stranou, takže nemuseli používat paprskometry ani nože. Jen výhled byl pořád horší, jak postupovali severozápadním směrem.

Každou chvíli museli přeskakovat úzké potůčky, které protkávaly celé okolí a směrem k údolí se spojovaly do několik metrů širokých říček. Bernd Eylerse v poslední chvíli chytil za paži prospektora, který se znovu chystal ke skoku. Přesto Hooker šlápl jednou nohou do kaluže, zakryté kapradinou.

»To je ale svinstvo!« nadával Hooker, když si čistil pravou nohu velkým listem od smradlavého bahna.

»Povodí Amazonky je proti tomuhle fakticky ráj.«

Art Hooker se ustaraně zadíval na olejovitý kal, který proudil do prohlubní po jejich stopách.

»Zdá se, že míříme přímo do bezedného močálu, Eylerse! Ti muži by přece nebyli tak neopatrní a...«

Vtom zmlkl a podíval se na Eylerse, který jako by zkameněl několik metrů před ním. Stalo se něco divného, protože Art Hooker zřetelně viděl, jak se Eylerse pohybuje jen s největší opatrností a jako krytu využívá kdejaké houštiny. Že by snad piraña...

Prospektor vytáhl svůj paralyzátor a plížil se k místu, kam směřoval Eylerse.

Šéf bezpečnostní služby zaslechl, jak se prospektor blíží. Aniž se otočil, kývl na něj, aby k němu pospíšel.

»Tady, Arte! Podívejte se!«

Hooker rozhrnul kapradiny. Nechtěně se přikrčil. Byl připraven, že uvidí piraña nebo nějakou podobnou příšeru, ale rozhodně ne na to, co uviděl.

Uprostřed malé, téměř kruhové mýtiny, která byla porostlá, na rozdíl od okolního houští, jen několika málo plazivými rostlinami, stálo podivné zařízení. V první chvíli netušil ani tento zkušený prospektor, do jaké kategorie by je měl zařadit.

Černý, asi pět metrů vysoký prstenec, byl obklopen průhlednou, na první pohled skleněnou rampou, která byla namířena v ostrém úhlu směrem nahoru. Art Hooker podvědomě zaregistroval, že její špička míří přesně na jih. Se vším všudy mohla být stavba vysoká asi deset metrů. Uvnitř byla zřetelně vidět chodba o průměru asi dva metry. Protínala tmavý prstenec, který vypadal jako kruhová anténa, v jeho dolní části. Zdálo se, že kovové těleso, ale z této vzdálenosti to nebylo tak jednoznačné, zasahuje kus do chodby. Když by se chtěl někdo dostat uvnitř rampy nahoru, musel by projít zmíněným prstencem. Samotná chodba, alespoň její spodní část, vypadala jako nějaký dopravní pás, který není právě v pohybu. Délku chodby odhadoval prospektor na patnáct metrů. Prstenec byl až v poslední třetině.

»Co si o tom myslíte, Arte?« přerušil Hookerovy myšlenky Eylerse.

Prospektor pokrčil rameny.

»Nejsem si jistý, Eylerse, může to být cokoli. Jsme koneckonců na cizím světě a zažili jsme tu už dost překvapení. Soudě podle vzhledu, vypadá ta věc jako nějaký vysílač, který není v provozu. Aspoň ten prstenec silně připomíná anténu. Nejasné je mi ale, k čemu slouží ta chodba uvnitř rampy a vůbec celá ta rampa!«

Bernd Eylerse potřásl hlavou.

»Ať je to co chce, určitě to nebylo už dlouho v provozu. Jinak by to nebylo celé porostlé popínavými rostlinami. Pojďme k tomu a podívejme se na to zblízka!«

Mýtina měla průměr takových třicet metrů. Pevnost půdy na mýtině pro-spektora zarazila.

»Pod tím pískem musí být skála!« bručel si sám pro sebe. »A stejně pořád nechápu, proč tu půda není téměř vůbec zarostlá...«

Art Hooker vytáhl z pouzdra mačetu a sklonil se. Rychlými pohyby odhrnoval písčitou půdu. Už po několika centimetrech narazil na odpor. Zároveň zjistil, že písek je nepoddajný, suchý, ale přitom není sypký.

Probudilo se v něm jeho povolání prospektora. Instinkt mu napovídal, že pod mýtinou je cosi ukryto. Něco, co by ho mělo zajímat. Art Hooker znal tyto chvíle intuitivních vnuknutí ze zkušeností dlouhých let. Znovu udělal stejný pokus, tentokrát na samém kraji mýtiny. Jediným pohybem vrazil dlouhou mačetu do země. Nic. Pak hloubil dál. Zase nic. Ještě do hloubky, nic.

V duchu si představil kulovitou a kopulovitou strukturu skály, na níž rampa stála, a do níž byla snad dokonce i zabudována. S podobnými věcmi měl zkušenosti.

Už chtěl zavolat Eylerse, když vzbudil jeho pozornost malý, hranatý valounek. Ležel zrovna u jeho nohou, právě tam, kde vyhloubil jámu.

»Ruda!«

Prospektor zamumlal jen toto jediné slovo. Zvedl kámen a hned ho udivila jeho velká hmotnost. Zkusil škrábnout kámen nožem, ale ocel po něm jen sklouzla.

Art Hooker se rozhlížel kolem sebe.

»Eylerse! Pojďte sem, rampa nám neuteče! Něco jsem objevil, je tu ...«

Zaraženě zmlkl. Jeho volání vyznělo naprázdno, po Berndovi Eylersovi nebylo široko daleko vidu ani slechu. Ani u rampy, ani nikde jinde.

»Eylersi!«

Art Hooker stál jako zkamenělý. Ale jeho strnulost byla jen vnější. Bernda Eylerse nezavolal už ani jednou. Věděl, že je to úplně zbytečné. Jeho pohledy pomalu bloudily po rampě uprostřed mýtiny.

Nakonec se zadíval jako uhranutý na černý prstencovitý oblouk pokrytý sklovitou substancí.

Art Hooker přinutil své myšlenky, aby pracovaly jiným způsobem. Jeho pronikavé oči pozorně prohledávaly půdu mýtiny a pátraly po stopách. Ey-lers musel přece zanechat nějaké stopy. Snad se mu tak podaří zjistit, kudy šéf bezpečnosti šel, než se ztratil z mýtiny.

Hooker si povzdechl.

»Zmizel...« mumlal si. Hledali šest mužů, kteří také zmizeli a už se neohlásili.

Jeho rty se pevně semkly. Tak to tu tedy chodí!

Na místě zůstal stát. Levou rukou vytáhl z náprsní kapsy kombinézy vífon, v pravici měl stále připraven těžký paralyzátor.

Obrazovka se rozsvítila. Objevil se na ní obličej jeho ženy. Viděl, jak se Jane sotva znatelně přikrčila. Zkoumavě se na něj zahleděla.

»Co se stalo, Arte? Kde...«

»Máš spojení s průzkumnými čluny ?«

Jane přikývla.

»Jo, Ohio se hlásil. Oznamoval mi, že se se svým člunem vrátí později, protože jsou zase potíže s tím Etzelem. Ale on se s ním už vypořádá!«

Art Hooker jen přikývl. Ohio-Kida znal. Byl to tvrdohlavý ale spolehlivý chlápek, který dobře rozuměl svému řemeslu. Právě Kida a jeho muže mohl dobře potřebovat.

»Poslouchej, Jane, Eylers zmizel. Pravděpodobně tady v tyhle věci!« Přeladil snímač a zaměřil na rampu. »Nevím, co se tu děje, ale podívám se na to. Zavolej Kida, ať ihned přiletí se svými lidmi, i kdyby bez materiálu. Sem, na tuhle mýtinu! A ty přiletíš s dozerem, jakmile Kida zastihneš, Jane, O.K.? Ostatním oznam, že měníš stanoviště! Končím!«

Art Hooker rychle vypnul vífon. Udělal to naschvál, protože znal svou ženu. Jednoduše nemělo smysl debatovat, byť i o chvilku déle. Jane by ho stoprocentně prosila, aby čekal. V tom se vůbec nelišila od ostatních žen.

Art Hooker znovu prohlížel půdu. Čím víc se blížil k rampě, tím byla pevnější. Pak náhle objevil první otisk Eylersovy boty. A o pár metrů dál druhý. Pak mu najednou došlo, proč po něm nenašel ani stopu: Zatímco on sám chodil po mýtině a sondoval na různých místech půdu, šel Eylers rovnou k rampě. Až tady se totiž otisky jejich bot zase setkaly. V duchu si říkal, že je blázen a zbytečně riskuje, ale pokračoval.

Před chodbou objevil další otisky bot a to hned několika mužů. Instinktivně strhl z ramene paralyzátor. Ale zatím se nic nehýbalo. Jen zvířata v okolí se vzpamatovala z předchozího šoku a začala znovu zaplňovat žhavé ticho svými zvuky.

Art Hooker sáhl na rampu. Materiál mu připadal hladký a tvrdý. Zároveň však ucítil špičkami prstů slabé chvění, když přejížděl po rampě rukou.

Opatrně odhrnul popínavé rostliny ke straně. Všiml si při tom, že na rostlinách jsou stopy násilného zásahu. Byly potrhány, částečně dokonce posekány mačetou. Jejich části ležely před tunelovitou chodbou, která si ale sotva zasloužila toto označení. Světlo obou slunců žhnoucích na obloze pronikalo materiálem rampy, aniž by podstatně ubíralo na intenzitě.

Art Hooker přivřel oči. Od vchodu, jehož otvor tvořil napříč rampy geometricky téměř přesnou elipsu, zřetelně rozeznával zvláštní tmavý, lesknoucí se kus prstence, který protínal chodbu ve vzdálenosti asi deseti metrů. Podle jeho odhadu měl prstenec šířku asi dvaceti centimetrů. Samotnou chodbou, která se spíš podobala skleněné trubici, probíhal prstenec třicet až čtyřicet centimetrů nad podlahou.

Prospektor cítil, jak se pod kombinézou potí.

»Čert ví, jak tu mohl Eylers zmizet — a snad i ti ostatní muži! V té rampě kaly na toto bledé světlo, které nedělalo žádné stíny. Sešel dolů z rampy a náhle zůstal stát. Z pozadí místnosti se vynořily postavy několika lidí a pomalu přicházely k němu.

»Tak tedy přece!« zaslechl známý hlas Bernda Eylerse, který se k němu přiblížil několika rychlými kroky. »Taky jste vlezl do pasti, Hookere! Patrně jste neviděl jak jsem zmizel uvnitř rampy, nebo jo?« Prospektor zavrtěl hlavou. Zároveň si začal prohlížet ostatní. Bylo to šest mužů. Právě ti lidé, které hledali.

Bernd Eylers sledoval prospektora. Viděl, jak jeho ostříží oči propátrávají místnost.

»Máte ponětí, Eylersi, kde to vůbec jsme a jak jsme se sem dostali?«

»Každopádně už nejsme na kontinentu 4. Tato místnost, stěny, podlaha, to vše mi silně připomíná Point Of a techniku Tajemných. Nejdříve bychom měli hledat nějaký východ z této komory, která je

mimochodem přesně osmnáct metrů dlouhá a třináct metrů široká. Její výška je však pouze pět metrů padesát a prstencovitý oblouk je tu podstatně menší než na kontinentu 4!«

Art Hooker se překvapen díval na šéfa bezpečnosti. To bylo pro Eylerse typické. Nepřipouštět si nějaký šok, zato ale ihned začít s detailní pohlídkou.

»Zdá se, že jste svůj čas neztrácel nějakým naříkáním nebo jiným zbytečným okolkováním!« zabručel uznale.

»Abych na to nezapomněl, Eylersi! Jen díky objevu, který jsem udělal čistě náhodou, jsem se taky dostal tady do té pasti: pod mýtinou je zřejmě maximálně bohaté ložisko rudy. Podívejte!«

Sáhl do jedné z kapes své kombinézy, a vytáhl hranatý, neobyčejně těžký valoun.

»Jen díky této věci jsem vás ztratil na několik minut z očí, jinak bych jistě viděl...«

Najednou se rozhlédl.

»Viděl...«

Eylers ho pozorně sledoval.

»Co je, Arte?« zeptal se.

Prospektor mu několika slovy vysvětlil o čem mluvil vifonem s Jane.

»Přistávala s naším dozerem právě ve chvíli, když jsem šel chodbou nahoru. Sledovala mé a musela vidět i to, jak jsem zmizel. To ubohé děvče musí být napůl blázen ze strachu a starostí!«

Nato se vydal k rampě.

»Zatraceně, Eylersi, musí být přece nějaká cesta zpět na mýtinu! Jaký smysl by mělo zařízení, které by transportovalo jen jedním směrem ?«

Eylers prospektorovi pozorně naslouchal.

A pak se dal do pohybu.

»Hookere, určitě to je nějaký transmitter,« vyrazil ze sebe. »Vzpomínáte si ještě na tu zprávu Rena Dharka, když se vrátil z pyramidy na osmé planetě, kde byli v hibernaci Nogkové? Tam byla také taková plošina, na kterou Ren

10

Dhark nedopatřením vstoupil! A pak se náhle ocitl v úplně neznámém prostředí, jenže při tom procesu něco pocítil! Patrně ho přemístil onen transmi-ter celé světelné roky pryč, protože se až po několika pokusech a navíc šťastnou náhodou dostal zpátky do té pyramidy!«

»Transmitter!«

Prospektor vyslovil jen toto jedno slovo. Najednou vjel do jeho mohutného těla život.

»Snad máte pravdu, Eylersi! Zatraceně, řekl bych že jo! Patrně Tajemní věděli, že na té mýtině je ruda. A snad je to dokonce jedna ze základních látek, které používají k výrobě své slitiny unital!«

Artu Hookerovi se v hlavě honily myšlenky jedna za druhou. »Proboha, kdyby to tak byla pravda!«

Eylers pořád ještě držel v ruce ten kus rudy.

Rychlým pohybem ho vrátil prospektorovi.

»Honem!« ujal se velení. »Hooker a já prozkoumáme tu zatracenou rampu a prstenec, jestli tu někde není zařízení k transportaci zpátky. Ostatní prohledají pečlivě stěny, jestli tu není schovaný východ! Do práce!«

_* * *

Mezitím přistál na mýtině také průzkumný člun s Ohio-Kidem a jeho lidmi. Bylo to velmi obtížné, protože průzkumné čluny potřebovaly jak startovací tak i přistávací plochu. Ale po třetím náletu to Ohio dokázal. Při startu mu pak může pomoci aerodozer nebo některé z velkých vznášedel. To byla teď jeho nejmenší starost.

Nedůvěřivě pozoroval rampu.

»Tak tedy v tomhleto zmizel váš muž, Jane? Jednoduše jen tak, bez nějakých doprovodných úkazů ?«

Ohio pokrčil svými mohutnými rameny.

»Ede!« zavolal na jednoho ze svých lidí. »Zůstaneš u paní Hookerové. Vy dva nespustíte tu zatracenou rampu z očí. Sledujte stále její energetický potenciál a každou maličkost i eventuální aktivity mi ihned hlase, je vám to jasný ?«

Ed přikývl.

Ohio se obrátil k ostatním.

»Uzavřít průzkumný člun, zajistit. Prohledáme okolí. Todleto tady,« ukázal přitom na rampu, »musí mít koneckonců nějaký smysl. Jsem si zcela jist, že ta krása tu není v okolí úplně sama!«

Obrátil se k Jane.

»Promiňte, Jane, já vím, že musíte být z těch obav a starostí napůl mrtvá, ale mě to nesedí, abych vedl dlouhé proslovy. Zůstaňte, prosím, ve stálém spojení se mnou, myslím, že by to mohlo být užitečné!«

Rázně se otočil a dal svým mužům poslední instrukce.

»A když někdo z vás narazí na takovouhle rampu nebo na něco podobného, ať k tomu neleze moc blízko a ihned informovat, jasný?«

Muži přikývli, pak opustili mýtinu každý jiným směrem. V rukou měli připraveny paprskomety.

* * *

Ohio právě svou mačetou domlouval několika nepoddajným liánovitým rostlinám, když zaslechl bzučení svého vifonu.

»Co se děje, Rede?« zabručel, když mrkl na obrazovku. Red Balí byl jeho pobočník a pravá ruka.

»Přede mnou je kapradinami zarostlá polokulovitá stavba, Ohio. Vypadá to, že je zbudovaná z nějakého plastu. Mám to prohlédnout zblízka?«

Ohio se rozhlédl.

»Čerta máš, jen zůstaň pěkně dál od toho. A teď mi to hod' na obrazovku, ať si to můžu prohlédnout, dělej!«

Red Balí zamířil anténu na plastovou polokouli, která byla ze dvou třetin zakryta rostlinami.

Ohio-Kid si prohlížel stavbu přivřenýma očima. Už chtěl otevřít ústa, aby něco řekl, když jeho vifon zabručel podruhé. Pohledem na stupnici zjistil, že tentokrát to je jeden z jeho mužů, který byl na jih od něj.

»Počkej,« řekl Redu Ballovi a už nastavoval přístroj na jinou frekvenci.

»Teď mi vyprávěj, jak jsi taky našel jednu z těch plastových polokouli!« zvolal vesele.

Muž přikývl a jeho oči se dívaly na Ohia trochu bezradně.

»Co to znamená, Ohio, jestli jsem taky našel...?«

»Zůstaň kde jsi, Texi. Nespouštěj kopuli z očí. Ale hlavně se k ní nepřibližuj! Za chvíli se ohlásím a řeknu ti, co podniknem!«

Ohio-Kid reagoval rychle. Postupně informoval ostatní muže své skupiny. Zároveň jim dal nezbytné příkazy. Každý z nich překontroloval svůj kroko-měr a přemístil se do vzdálenosti asi osm set kroků od mýtiny. Pak se muži spojili prostřednictvím vifonu se svými sousedy vlevo a vpravo a pečlivě prohledávali okolí.

Akce měřa překvapivý úspěch. Ohio-Kid a jeho lidé našli celkem třicet těchto kopulí.

Hranaté rysy Ohiova obličej se ještě více napjaly.

»Na místě sežeru syrovou piraňu, jestliže ty kopule netvoří kolem rampy přesný kruh!«

Svým mužům přikázal, aby se přiblížili ke kopulím asi na pět metrů a zapojili pak své radary. Poté se spojil s Jane Hookerovou.

»Jane, zaměřte, prosím, postupně každého z mých mužů, váš dožer na to má patřičné vybavení.

Uděláme z toho pak sférogram! Musíme nutně zjistit, jak jsou kopule rozestavěny kolem mýtiny!«

12

Jane Hookerová pouze přikývla a hned zaměřovala jednotlivé přístroje Ohiových mužů.

Za pár minut už oznamovala Ohio-Kidovi výsledek.

»Tvoří kolem rampy kruh. Jeho obvod je tři tisíce metrů, vzdálenost jednotlivých kopulí sto metrů ...«

»Díky, Jane! Vypadá to, jako by tu chtěli Tajemní něco podniknout. Musíme mít jistotu a tak otevřeme jednu z těch kopulí. Třeba se tak zároveň dozvíme, jakou úlohu má ta rampa a kam zmizel váš muž a ti ostatní, tedy rozhodně alespoň Bernd Eylers.«

Jane Hookerová souhlasila. Její obličej byl bledý a napjatý.

»Nejlepší by bylo vzít váš dožer, Jane. Jeho nástavce udělají s hmotou kopule krátký proces, souhlasíte?«

»O. K., Ohio, ale Eda bychom měli nechat u vašeho průzkumného člunu, aby rampa zůstala pod dohledem ...«

Ohio-Kid se zadíval na Jane Hookerovou. Odvážné děvče, pomyslel si. Prospektorovi může každý k takové ženě jen gratulovat.

»Dobře, nechtě Eda u člunu! Nejlepší bude, když přiletíte sem, a já zavolám své muže zpátky!«

Za pár okamžiků už zavaly rotory těžkého stroje. Aerodozer se vznesl nad mýtinu. Pod jeho masivním trupem zuřivě poletoval zvířený písek. Nadávaje skočil Ed do kabiny průzkumného člunu a zíral na mašinu ...

*_ * •*

V komoře transmiteru zatím pokračovali uvěznění neúnavně v hledání. Bernd Eylers, který v předklonu prohledával spodní části stěny, se napřímil a utřel si z obličej pot.

»Při nejlepší vůli nemůžu najít ani náznak spínače nebo něčeho podobného, Arte!« řekl stísněně. Už delší dobu si plně uvědomoval, v jaké se vlastně ocitli situaci. Pokud spínač nenajdou, zahynou v této zatracené komoře prabídným způsobem. Žízni a možná ještě dřív udušením. Nikdo je nikdy nenajde, nikdo se nikdy nedozví, co se s nimi stalo.

Prospektor lezl po podlaze a propátrával druhou stranu rampy. Kužel světla z jeho svítilny se pomalu

pohyboval po stěně.

Bernd Eylers přešel na druhou stranu k prospektorovj. Zároveň se zadíval na ostatní muže, kteří stále prohledávali kovové stěny místnosti a pátrali po spínači, který by snad mohl celou komoru přemístit zpět k mýtině. Dosud ovšem bez sebemenšího úspěchu.

Těsně u Hookera se zastavil.

Pak se najednou také sklonil. Sledoval, jak prospektorovy prsty ohledávají na nejzazším konci rampy štěrbinu, která vypadala jako kolejnice.

Jeho oči ihned vyhledaly protější část rampy a za chvíli i on klečel na zemi a prohlížel stejnou štěrbinu na své straně.

13

Pohledy obou mužů se setkaly.

»Vypadá to jako kolejnice, Eylersi!« vyrazil ze sebe prospektor. V jeho hlase bylo znát vzrušení.

»Podejte mi nůž, rychle!« Eylers podával Hookerovi svou mačetu. Ten však zakroutil netrpělivě hlavou.

»Ne, tohle ne, ten malý kapesní nůž, co s sebou pořád nosíte!«

Bernd Eylers se dotčeně podíval na prospektora. V tu chvíli neměl ponětí, o co Hookerovi šlo. Přesto mu beze slova podal nůž.

Art Hooker si vybral nejmenší a nejtenčí střenku a lehl si k podélné straně rampy. Opatrně prohledával tenkou střenkou roh mezi stěnou a podlahou. Eylers mu mezitím vzal z druhé ruky lampu a svítil mu. Zvědavě k nim přistoupilo také několik ostatních mužů.

Zdálo se, že Art Hooker našel to, co hledal. Najednou zajel střenkou do podlahy a rychlým pohybem ji vsunul pod rampu. Nůž klesal volně kus pod rampou a pak náhle narazil na odpor.

»To jsem si mohl myslet!« mumlal prospektor, zatímco vstával.

»Rampa je na kolejích!« vysvětloval ostatním. »Měli bychom zkusit, jestli se dá posunout, honem, pojdte všichni zabrat!«

Bernd Eylers to pochopil jako první. Chvatně se podíval na prstencovitou kopuli. V nynější pozici byla kopule ukončena rampou. Muži se tedy zkusili opřít o zadní konec, který vybíhal nahoru. Rampa se nepohnula.

»Na druhou stranu!« velel Hooker. Muži přešli k nižšímu konci rampy.

Hooker, Bernd Eylers a další tři muži se opřeli o šikmou stěnu.

Vůbec se nemuseli moc namáhat. Rampa se pod tlakem jejich rukou pohnula. Asi o třicet centimetrů. Dál s ní už nehnuli.

Ale stalo se ještě něco. Zvuk za jejich zády je přiměl, aby se otočili. Do komory zářilo světlo, které oslepovalo jejich oči po celých těch hodinách přivyklé šeru.

Jedním skokem byli Art Hooker a Bernd Eylers u křídlových vrat, která se před jejich zraky otevřela.

Naskytl se jim pohled do obrovského skalního domu.

Šéf bezpečnosti stísněně hleděl do osvětleného prostoru. Pak vykročil směrem ven a zase zůstal stát jako přikovaný.

»Víte, kde vůbec jsme?« Ukázal na prstencovitý válec, na nesmírně vysokou a rozlehlou jeskyni kolem nich a na rozevřená vrata, z nichž právě vyšli. Vrata byla jen malou štěrbinou jednoho z mamutích agregátů celé ulice strojů.

»Jsme na Deluge ve Strojové jeskyni!«

Art Hooker a ostatní se rozhlédli kolem. Nikdo z nich ještě v této jeskyni nebyl. Ale o tomto mohutném skalním domu slyšeli samozřejmě všichni. Věděli, že od té doby, co sem pronikl Ren Dhark se svými lidmi, stroje a agregáty neustále cosi vyrábějí, ale co, a kam dodávají výrobky, to nevěděl ani Ren Dhark, ani nikdo jiný.

14

Bernd Eylers přerušil své úvahy.

Strojová jeskyně odhalila další kousíček ze svých tajemství. Tajemní tedy skutečně disponovali transmitery. Je možné, že uvnitř Deluge bylo víc podobných stanic. A snad byly i na každém z kontinentů. Možná jedna nebo i víc! Třeba byla na planetě celá síť těchto transmiterů, aniž by o tom měli sebemenší tušení...?

Eylers násilím potlačil zjitřelou fantazii.

V těchto stanicích, o jejichž způsobu fungování vůbec nic nevěděli, a které byly schopny v nulovém čase přemísťovat lidi i materiál na nesmírné vzdálenosti, se skrývaly netušené možnosti.

Bernd se otočil k prospektorovi.

»Ze Strojové jeskyně se ven normální cestou nedostaneme. Nemůžeme použít ani vifony. A do Prstencové jeskyně je to moc daleko! Máme vlastně jedinou možnost: zkusit to zpět zase transmitterem!«

Art Hooker přikývl. Jeho brada se vzdorovitě vysunula. Dříve než mu v tom Eylers mohl zabránit, už

zmizel zpět ve vratech, o něž se pořád ještě opírali někteří z mužů.

Eylers ještě stačil skočit za prospektorem do komory, když se vrata začala sama zavírat. Natlačila tak muže, kteří už také mezi nimi stáli, zpátky do komory. Art Hooker už šel nahoru rampou. Aniž by se byl i jednou ohlédl, překročil vrcholek oblouku.

Zlomek sekundy stálo jeho vysoké, štíhlé tělo uvnitř tmavého prstence a pak zmizel. Jednoduše zmizel, bez jakýchkoli vedlejších úkazů.

Bernd Eylers se podíval na muže. Projelo jím lehké chvění. Rampa se třpytila stejně jako dřív. Hned nato se prospektor znovu objevil uvnitř oblouku transponderů.

»Funguje to, panstvo!« řekl. »Právě jsem byl na rampě kontinentu 4! Při transportu není cítit nic, vůbec nic!«

Eylers přikývl. Vrhel na prospektora obdivný pohled. Tento muž byl nejen statečný, ale dovedl se i ve svízelných situacích bleskurychle a správně rozhodovat. Jeho rozum pracoval rychle a téměř s přesností robota. Bernd Eylers si předsevzal, že si příležitostně promluví s Reném Oharkem o tom, jak Art Hookera dále využít. Podobných mužů nebylo v Cattanu ani na celé Hope nazbyt...

Eylers čekal, až zmizí i poslední muž v transponderu a pak zamyšleně sám překročil prstenec ...

•* * *

Svým mohutným trupem se aerodozer prodíral ke kopuli hustým porostem. Silné kmeny praskaly pod těžkým strojem jako párátka.

Z masivního trupu vyjela hydraulická ruka, na jejímž konci byl nástavec, který připomínal klepeta obrovského humra. Aerodozer měl k dispozici více

15

takovýchto ramen a k tomu byla na palubě celá řada nejrůznějších vyměnitelných nástavců. Těžko by se našla práce, kterou by tento stroj nemohl zastat.

Ohio-Kid mával na Jane, jíž bránily ve výhledu husté kapradiny. Dožer zastavil kousek před deset metrů vysokou plastovou polokoulí. Jane odhadovala na první pohled průměr kopule na dvacet až dvacet pět metrů. Ohio -Kid a jeho lidé ustoupili stranou. Každý z nich měl paprskomet připravený ke střelbě. Nikdo těm záhadným stavbám nedůvěřoval. Jane uvažovala podobně.

Hydraulika začala pracovat. Tupý náraz zaduněl o kopuli. Ale hmota byla pevná a ohebná.

Jane zesílila pohon hydrauliky. Kleště chvíli klouzaly sem a tam a pak se zabořily hluboko do hmoty. Ocel se zakusovala stále hlouběji do plastu kopule. Pak náhle Jane otočila kleště o devadesát stupňů. Vypadalo to příšerně. Jako ostrá kusadla nějakého obrovského hmyzu se kleště bořily do praskajícího a lámajícího se plastu.

Jane roztříhla kopuli až k zemi před dozerem a pak se vrátila na místo, kde prolomila plast a stříhala znovu, až v kopuli vznikla díra široká asi metr.

Pak nastoupil Ohio a jeho muži. Jedním škvabnutím utrhli ustříhnutý kus plastu. Pak kývl Ohio-Kid na Jane, která právě vypínala přístroje dožeru. Ihned pochopila.

Pečlivě zamkla a senzoricky zablokovala řídicí kabinu stroje a za chvíli už byla u netrpělivě čekajících mužů.

Ohio-Kid právě zvedal nohu, že vkročí do díry v kopuli, když ho hlasitý křik přiměl, aby se zastavil.

Otočil se a jeho ruka automatická sáhla po zbrani, kterou krátce předtím zasunul do pouzdra.

Polomem, který za sebou zanechal dožer, běžel muž. Několik dalších ho následovalo.

»Ohio!« křičel ten první. »Ohio, už se vrátili! Vycházejí z rampy, jeden po druhém!«

Jane se zachvěla. Její oči sledovaly řadu mužů, která se k nim blížila. A pak se rozechvěla.

»Arte!« její křik zanikl v džungli. Hned nato ležela v náručí prospektora, který ji něžně hladil po jejích černých vlasech.

Neříkali nic, Art Hooker věděl i tak, co si jeho žena musela prožít.

»Pojď, Jane!« Art Hooker táhl svou ženu dál k ostatním. Z toho, co mu naznačil Ed Coward, který na příkaz Ohio-Kida zůstal hlídat u průzkumného člunu, už věděl o objevu polokoulí.

Ohio-Kid šel Artovi a Berndu Eylersovi naproti.

»Ahoj Arte, nazdar Eylersi!« to býk) všechno, co řekl. Ale jeho strohý obličej se změnil. Bernd Eylers neztrácel čas. Několika málo slovy vysvětlil Ohio-Kidovi a jeho mužům, co objevili.

»Transponder? Sakra, to přece vůbec nemůže být pravda! Jak se může tělo

16

přemístit v nulovém čase o víc než tisíc kilometrů dál? Něco takového není ani na palubě Point Of!« Ohio nevěřičně vrtěl svou obrovskou lebkou. »Už jsem si na téhle planetě na leccos zvykl, ale tohle mi zkrátka neleze do hlavy!«

Art Hooker pomáhal šéfovi bezpečnosti vysvětlovat: »Poslyš, Ohio, my to také nemůžeme pochopit. Zkrátka jsme jenom objevili, jak se s tou věcí zachází, jak se to dá použít. Způsob, jakým transponder

pracuje, je pro nás s našimi znalostmi nepředstavitelný — a nejen pro nás!» dodal. »I naši vědci si na tom určitě vylámou zuby!«

Bernd Eylers a prospektor přistoupili k trhlíně v kopuli.

»Dobře jste to zmáklí, Ohio!« chválil Hooker. »Pokud jsem dosud při smyslech, tak uděláme ještě pěknou řádku objevů, přátelé! Jen chvilku počkejte!«

Prospektor odběhl k dožeru. V mžiku otevřel kabinu a zmizel uvnitř stroje.

Za chvilku se vrátil s malým přístrojem pod paží. Také on pečlivě zabezpečoval zámek stroje.

Jane se překvapeně dívala na svého muže. Na jejím čele se objevily dvě vrásky.

»Co chceš dělat s tím geografonem, Arte?«

Art Hooker se zastavil.

»Tady pod námi, pokud jsem se úplně nezbláznil, je ložisko rudy, nám zatím úplně neznámého kovu!« Rukou zajel do jedné ze svých kapes a hodil své ženě ten kovový valounek, který našel před několika hodinami na okraji mýtiny. Překvapeně ho potěžkávala v ruce a pak ho podala Ohiovi a jeho lidem. Ti se hned kolem něho zvědavě shlukli. Každý z nich věděl, co to pro prospektora a jeho ženu podle nepsaných zákonů této planety znamená.

Art Hooker a Bernd Eylers zatím sestavili hruškovitou anténu, ukrytou v podstavci geografonu.

Prospektor potřeboval provést na přístroji, který se výborně osvědčil na mnohých planetách i na Zemi, jen malou úpravu. Zeleně světélkující ukazatel displaye se začal pohybovat.

Bernd Eylers, který také uměl s přístrojem zacházet, se vážně podíval na prospektora a jeho ženu, jež právě přicházela. »Doufám, že vám nemusím vyprávět o tom, co jste tady vlastně objevili!

Pravděpodobně budete brzy patřit k nejbohatším lidem planety!«

»My všichni, Eylersi! Každý z nás dostane svůj podíl, pokud ovšem bude vůbec možné ten kov těžit a zpracovávat. Nezapomeňte, že naše nejlepší nástroje jsou proti unitalu Point Of a Blesků bezmocné!« Prospektor se otočil a náhle se zadíval na kopuli, která byla od nich vzdálená jen několik kroků.

»Pojďte, prohlédneme si konečně tu kopuli zevnitř! Snad pak budeme moudřejší!«

S Ohio-Kidem a jeho lidmi pronikli do kopule. Silné kapesní svítilny jim poskytly dostatek světla.

17

Vnitřek kopule byl prázdný. Hladký vnější plastový obal se klenul bez sebemenší trhliny nad jejich hlavami. Muži jasně viděli, že stavitelé kopule počítali s vybavením různými předměty, snad agregáty, ale mimo nezbytných oper a základů po nich nebyla ani stopa.

Bernd Eylers zamířil kužel svého světla na podlahu kopule. A náhle užasl.

Několik kroků od něj byl na podlaze čtvercový otvor.

»Pojďte sem, Arte! Objevil jsem šachtu. Vede svisle do hloubky!«

Prospektor se rázem ocitl u něj. Pouze nahlédl do šachty a když světlo jeho svítilny nedosáhlo až na dno, na podpatku se otočil a dírou v kopuli vyběhl k dožeru.

Brzy nato se Art Hooker znovu objevil. V náručí nesl řadu různých nástrojů a aparátů. Mimo jiné také několik provazových žebříků ze superpevných plastů. Některé z nich hodil Ohiovi a ihned začal u vstupu do šachty připravovat nezbytné opery a držáky. Na hlavě už měl přilbu, jaké dříve nosívali horníci. Jen svítilna, která na ní byla upevněna, vydávala daleko více světla. Za pár minut se už spouštěl do šachty.

»Eylersi, má žena bude sestupovat mezi námi dvěma; připevněte si záchranná lana! Ohio, vezměte pro jistotu ještě ty náhradní žebříky, nemám tušení, jak je ta šachta hluboká. Zařídte ale, aby někdo z vašich lidí zůstal tady v kopuli a také u mého dožeru!«

_* * *

Muži a Jane sestupovali po žebřících. Na jejich širokých plastových opascích, které patřily ke každé kombinéze, měli připevněna záchranná lana.

Art Hooker si vzal od Ohio-Kida ještě další dva žebříky, než dorazili na dno šachty.

Prospektor dal znamení. Kolem nich byla šachta stále vyztužena bílým plastem, z něhož byla vyrobena i kopule. To se však rázem změnilo, když vstoupili na dno.

Co viděli nejdřív, byla široká stopa nějakého stroje, který se patrně pohyboval štolou vedoucí mírně vzhůru.

Prospektor čekal, až budou všichni dole. Pak začal prohledávat svítilnou okolí.

Nechtěně zadržel dech. Štola, v níž právě byli, měla stejně jako šachta kvadratické stěny. Měřila asi deset metrů do šířky a nejméně sedm metrů do Výšky. Její stěny, podlaha i strop byly suché jako troud. Nikde ani stopa po vlhkosti. Stěny byly hladké a pravoúhlé jako nakreslené pravítkem. Když na ně dopadl paprsek svítilny, zářily jako červené zlato.

»Kov! Čistý kov!« šeptal prospektor. Opatrně ohmatával prsty stěnu. Ve světle své svítilny viděl zvláštní strukturu rozšířenou po celé ploše. Nechtěně musel myslet na brusy, jež analyzoval u velkých meteoritů nebo při těžbě v pásma asteroidů. Přesto mezi těmito strukturami byl podstatný rozdíl. Art

18

Hooker byl dost dlouho prospektorem, aby to ihned poznal. K tomu navíc byly kovy jeho specialitou. Pomalu šel dál. Stopa na podlaze štol y zůstávala. Obrátil se ke své ženě.

»Jak daleko to bylo od rampy ke kopuli, Jane?«

»Asi pět set metrů, Arte! Ty věříš ...?«

Prospektor přikývl.

Po hladké podlaze postupovali rychle dopředu. Najednou se Art Hooker zase zastavil. Kužel světla jeho svítilny se odrážel v nespočetných reflexech stěn. A pak to uviděli. Štola se v těchto místech rozšiřovala asi na dvojnásobek šířky i výšky. Ústila do velké, kruhové místnosti. Art Hooker se zadíval na zvláštní zjev, který stál jen několik metrů před ním a svou mohutností zabíral velkou část východu ze štoly.

»Sundat záchranná lana!« zavelel. Nemohli se totiž vzájemně omezovat v pohybu. Pomalu postupovali vpřed. Eylers a Art měli Jane mezi sebou, Ohio a jeho lidé převzali postranní krytí. Paprsky jejich svítilen křížovaly po místnosti, klouzaly po podivném neohrabaném stroji, který stál nehybně mezi nimi. Z trupu, podobného jakémusi divnému hmyzu, nejspíše stonožce, trčela řada řezacích nástrojů, jež se daly očividně nařídít do jakékoli polohy. Samotné nástroje vypadaly jako špičaté trysky hořáků k řezání kovů, ale byly po celé své délce hustě ovinuty spirálou.

Trup spočíval na masivní k podlaze se zužující housence, která byla opatřena ostrými podstavci. Vedle toho podivuhodného vozidla ležely naskládané kostky zlatočervené-ho kovu. Jejich stěny byly opracovány s maximální přesností. Každá kostka měla délku hrany přesně tři metry, jak Ohio s Eylesem záhy zjistili.

Art Hooker vytáhl ze své kombinézy miniaturní vrtací sondu. Nasadil ostrý vrták, s nímž se běžně dělaly laboratorní zkoušky i s nejtvrďšími materiály, na jednu kostku.

Klenbou zazněl ječivý zvuk přístroje. Prospektor to zkoušel různými způsoby: silným tlakem, téměř bez tlaku, vysokými otáčkami i různými převody. Přístroj však nezanechal na kovu ani sebemenší stopu.

»Přesně jak jsem si myslel, Eylersi!« bylo vše, co řekl. Pak vydal mužům několik pokynů a ti se rozdělili. Začali prostory systematicky prohledávat. Zjistili, že z kruhové místnosti, v níž byl stroj, vede dalších dvacet devět štol. Z krátkého zmapování půdorysu vyplynulo, že každá štola vede k jedné z třiceti kopulí, které byly kruhovitě rozmístěny kolem stanice s transmittersem na mýtině. Nalezli další postranní chodbičky, z nichž byla také těžena ruda. Stačilo by do nich jen zasadit hotové kovové krychle.

Art Hooker a Bernd Eylers byli vyrušeni ze svých úvah výkřikem na protější straně klenby.

Dlouhými skoky pospíchali po hladké podlaze. Kruhovitá místnost měla

19

v průměru asi sto metrů. Když doběhli ke vstupu do jedné ze štol, uviděli smrtelně bledého muže, jak nepohnutě stojí na místě a ukazuje na šedivé tělo, které tam leželo na zlatočervené podlaze. Také jim se zjezily vlasy na hlavě.

Na první pohled poznali, že to musí být robot. Povrch měl hladký a jeho dlouhé údy působily humanoidním dojmem. Kov jeho trupu měl šedivou barvu. Místo hlavy měl hladký ovál bez jakéhokoli zřetelného detailu.

V kovových chapadlech držel velkou, temně se lesknoucí, a rovněž oválně formovanou brusku. Kolem něj ležely roztroušeny různé nástroje. Jejich tvary však působily tak cizím dojmem, že nemohli vůbec poznat k čemu slouží.

»Oblouk transmittersu!«

Bernd Eylers ze sebe vyrazil tato slova hlasem chraptivým od rozčilení.

Art Hooker si vzal Eylese stranou. »Někde tady blízko musí být komora, do níž měl být instalován transmitters! Rychle, podíváme se, jestli ji najdem!«

Měli štěstí. Přibližně padesát metrů od vchodu do štoly narazili na komoru, která byla asi tak velká jako komora na Deluge ve Strojové jeskyni.

A tam našli druhého robota. Ležel napříč přes šikmou plošinu rampy, která už byla postavena. U robota byla taky celá řada podivných nástrojů.

Eylers a Hooker se na sebe podívali. Pak se jejich pohledy stočily k Jane, která právě přicházela. Nato se sklonili k robotovi. Jejich ruce uchopily šedý trup.

Marné. Robotem nepohnuli ani o milimetr.

»Takhle nikam nedojdem, Arte! Vraťme se nejdřív nahoru a v klidu si tam rozmysleme, co s našimi objevy provedem. Nepochybuju o tom, že tohle zařízení se vším všudy bude mít jednu pro Hope ohromný význam!« A pak řekla Jane Hookerová to, co si všichni, i Ohio-Kid a jeho lidé mysleli.

»Přála bych si, aby se vrátila Point Of s Reném Oharkem a jeho lidmi...«

>*.***

U posádky opěrného bodu T-XXX se od startu Rena Oharka do kosmu mnoho změnilo. Nikdo si dřív tak jasně neuvědomoval, jakou morální podporu pro posádku znamenala už jen pouhá přítomnost Rena Oharka v T-XXX. Jen jeho osobnost, z níž vyzařovalo cosi, co nemohl nikdo z posádky ignorovat. A dál také ty maličké čluny, kterým říkali Blesky. Na jednotlivých poschodích opěrného bodu se vyprávěly skutečně podivuhodné věci.

Až dosud ztroskotal každý pokus o záchranu některého z těch osmi, kteří byli po návratu kolony tanků z Tachat River Valley v nemocničním ošetření. A nejen to. Přes nejpřísnější opatření se nepodařilo zatajit před ostatním osazenstvem pravý stav těchto nebožáků, kteří byli už celé dny v naprosté apatii. Od té doby panovala na T-XXX nálada, která opravňovala k vážným obavám. Téměř denně byly hlášeny případy hysterie nebo záchvatů zuřivosti a šířila se všeobecná beznaděj. A to zvláště od té doby, kdy odletěl zpět do kosmu ten velký blondák.

20

Juan Sarano se prudkým pohybem vymrštil z lůžka. Věděl, že polehávání mu k lepší náladě nepříspěje.

»Za žádných okolností nesmíme rezignovat!« mumlal si sám pro sebe. To by pak byl začátek konce! Dr. Sarano si chvatně oblékl plášť. Je tu přece ještě technik Nikolaj Karu-ga, který pracuje na vysílači mozkových vln nového typu. Dr. Beaupal — specialista na mozkové vlny — mu o tom včera vyprávěl. Rozhodně vyšel ze své kabiny. Hned se přesvědčí o tom, jak daleko se svou prací je.

Když o něco později Dr. Sarano vstoupil do dílny, zůstal stát jako zkamenělý. Hubený šedovlasý muž stál u Dr. Beaupala a v ruce držel malý přístroj, který se podobal miniaturnímu řídicímu panelu. Přístroj měl dvě různé antény, z nichž jedna se podobala tyči a druhá miskovitě, komplikované mřížce. Dr. Sarano udiveně sledoval křivky míhající se na obrazovce přístroje podobného osciloskopu. Oba byli tak zahloubáni do své práce, že primáře vůbec nezaregistrovali.

»Výhoda tohoto přístroje je především v tom, Beaupale,« vysvětloval právě technik, »že ho můžeme používat zároveň jako přijímač i vysílač. Můžu tak tedy například mozkové vlny pacienta jak přijímat a promítat si je prostřednictvím tohoto testeru, tak i ovlivňovat pomocí frekvencí přístroje to, co mozek nemocného vyzařuje, ale dokonce i do jeho mozku zasahovat. To znamená, že v omezeném rozsahu lze pacientovi udělovat příkazy a řízené impulsy a zároveň můžeme i kontrolovat na obrazovce účinek, jaký v jeho mozku vyvolávají a to prostřednictvím vznikajících mozkových vln. A to by mělo být podle mého názoru pro léčbu nejdůležitější. Jinak by musely vznikající záření alfa a odpovídající reakce Drakova terminu být kontrolovány jednotlivě ...«

Dr. Sarano přistoupil až k nim.

»Nedejte se rušit, Karugo!« Pokývnutím hlavy pozdravil Dr. Beaupala. »Odkud máte vlastně ty lékařské znalosti, Karugo?« zeptal se vzápětí. »Váš přístroj je, pokud bude v praxi fungovat tak, jak jste říkal, malou senzací v oblasti výzkumu mozkových vln, co vy na to, Beaupale?«

»Ovšem, Sarano! Karugovy znalosti jsou pro mě stejně překvapující, protože konstrukce takového přístroje předpokládá nejen vyslovenou vědomost, ale v každém případě i vysoký stupeň pochopení!« Dr. Beaupal si sundal elektrody, které měl připevněny na čele pomocí plastové fólie.

»Ten přístroj pracuje mimochodem úplně spolehlivě, přezkoušel jsem ho pomocí svého vlastního vzorku mozkových vln. Měli bychom bezodkladně začít testovat naše postižené pacienty, snad bychom tentokrát mohli uspět — přes naše v mnoha bodech se různící názory!« dodal.

Dr. Sarano váhal.

»Ti pacienti patří pod osobní dohled generála Martella. Přísně zakázal dělat s nimi jakékoli experimenty, které sám výslovně nepovolí!«

21

Specialista na mozkové vlny se rozlédl kolem sebe. Marně se snažil zakrýt svou nevoli.

»To je přece neuvěřitelný nesmysl!« rozzlobil se. »Jak můžete, Sarano, souhlasit s takovým nařízením? Ti pacienti přišli sem na lékařskou stanici proto, abychom se pokusili udělat vše, co je v našich silách ...«

Primář Beaupala přerušil.

»Beaupale, vážím si vás jako vědce a kolegy, ale už jsem vám jednou řekl, že těch osm nešťastníků nejsou žádní pokusní králíci! Chceme a musíme jim pomoci, všemi prostředky, které máme k dispozici. Ale v jednom jsem plně na straně generála: jsou to lidé, Beaupale, nemocní. A jako takové je budeme léčit!«

Obrátil se na šedovlasého technika. »Byl byste tak laskav a mohl i mně vysvětlit, jak přístroj funguje ...?«

Karuga přikývl.

»Snad by bylo vhodné, abychom zavolali i Dr. Mitku?« namítl po chvíli, »ten to bude určitě také chtít vědět?«

Sarano se zamyslel. Mitku momentálně nemohl přijít, ale jinak měl technik pravdu.

»Uděláme to jinak!« rozhodl tedy. »Beaupale, připravte, prosím, všechno na pokus a zavolejte Dr. Mitku, ať ho zatím ve službě zastoupí Steel. Já zatím dojdou pro generála a pak nás můžete všechny najednou zasvětit, souhlasíte, Karugo?«

Technik přikývl. Zbytečně se pokoušel zakrýt rozpaky a červeň, která mu zalila obličej. Znal primáře dost dlouho na to, aby věděl, jakého uznání se mu tímto návrhem dostalo.

*

Pacient ležel na plastovém stole. Jeho oči měly tupý výraz, který lékaři už znali až moc důvěrně. Jeho obličej byl šedý a propadlý.

»Je vůbec nemocný ...?« Tuto otázku si Dr. Sarano kladl stále znova. Bylo těžké označit pacienta jednoduše za nemocného, protože z hlediska medicíny to nemoc nebyla. Nějakým násilným zásahem byli tito nešťastníci oloupeni o svou vůli a vědomí. Předcházející pokusy ukázaly, že nevnímali ani existenci ostatních, stejně postižených osob. A pravděpodobně o nich ani nic nevěděli.

Beupal dal znamení Karugovi, který sám obsluhoval svůj přístroj. Dr. Mitku seděl před testerem a věnoval se této části zařízení. Obrazovka se rozsvítila.

Strmé křivky se pomalu pohybovaly. Vypadaly jako tlukot slabého srdce na elektrokardiogramu.

Pacient zůstával úplně apatický. Ani záchvěv v jeho obličejí nenaznačoval, že by vnímal své okolí.

Tupě, bez jiskřičky vlastní vůle, zíral před sebe.

22

Karuga přepnul přístroj na další funkci. Na obrazovce se ihned objevila druhá křivka, jejíž amplituda se za několik sekund přizpůsobila chabě se pohybujícím mozgovým vlnám postiženého. Opatrně, jak se zdálo Dr. Saranovi, s obdivuhodnou přesností, posunoval technik tak dlouho frekvenci vyvolávanou přístrojem, až zcela překrývala mozkové vlny pacienta.

Dr. Sarano poskytl stručnými slovy generálovi nezbytný komentář.

»Sledujte, Martelli, Karuga teď podle pokynů Dr. Beaupala překryje amplitudy svého vysílače řízenými impulsy a použije je jako nosné frekvence. Podaří se nám tak, a to poprvé vůbec, včlenit do mozku nemocného přesně kontrolované impulsy, aniž by je považoval za cizorodou energii a reagoval vůči tomu nepřátelsky. Velká přednost tohoto procesu je v tom, že se dá Ka-rugovým přístrojem, pracujícím zároveň jako vysílač i přijímač, ihned kontrolovat každá i sebemenší reakce a poté tedy i korigovat, eventuálně dokonce analyzovat!«

Na obrazovce se objevila žlutě světélkující amplituda, která se skládala z různých dlouhých a silných intervalů. Ihned se podřídila jak v kladném sektoru, tak i v záporném, své nosné frekvenci. Ale to mimo Karuga a Dr. Mitku nikdo přesně neviděl, protože všechny oči byly upjaty na nemocného.

Jeho ochablým tělem projelo trhnutí.

Muži na ošetřovně zadrželi dech.

Dr. Beupal dal Karugovi zase znamení. Intervaly amplitudy se ihned změnily.

Nemocný začal být neklidný. Jeho údy probíhaly záchvěvy a dlouhé kostnaté prsty se křečovitě svíraly. Najednou se posadil.

Jeho stále ještě bezduché oči se zadívaly na lidi. Sekundu po sekundě ztrácely víc a víc svou dřívější nezúčastněnost a tupost. V obličejí pacienta se začal objevovat přemýšlivý výraz.

Jeho popraskané, vyschlé rty se otevřely, ale pak jím začaly otřásat divoké, strašné křeče.

Dr. Mitku ze sebe vyrazil varovný výkřik. Jeho ruka bezradně ukazovala na obrazovku, po které se míhaly strmé mozkové vlny nemocného. Jako pochmurné blesky narážely do nosné frekvence, která stále ještě probíhala po obrazovce.

A pak došlo k nejhoršímu: energie vytvářená Karugovým vysílačem mozkových vln začala být rušena. Sarano, Beupal a Mitku mohli zřetelně sledovat, jak se utvořilo indukční pole a začalo vychylovat vlnění vysílané přístrojem.

Na obličejí pacienta se objevily velké kapky potu. Z jeho pootevřených rtů se vydralo naříkavé pištivé sténání. Jeho obličej zároveň začal nabírat šedozelenou barvu, v níž se objevily nepravidelné skvrny, Dr. Sarano se jedním skokem ocitl u nemocného. Hbitě mu začal měřit puls a pozoroval chvějící se víčka zavřených očí. Cítil, jak pacientovi divoce tlouče srdce a chvilkami dokonce vynechává.

23

»Zastavte to, ihned vypnout!« volal na Karugu a ten jeho příkaz vzápětí uposlechl.

Dr. Sarano se chopil připravené injekční pistole. Hrobové ticho prořízlo ostré zasyčení. Bylo slyšet jen občasné naříkání nemocného.

Muž na plastovém stole se zhroutil. Jeho obličej, který vypadal při bolestech a panice typické pro poruchy krevního oběhu téměř lidsky, už měl zase tupý výraz jako dřív.

Dr. Beupal se rozzlobeně zadíval na primáře.

»Neměl jste to přerušovat, Sarano, teď můžu začít zase od nuly! Neviděl jste, že se Drakův terminus toho muže na chvíli plně normalizoval? Určitě byl při vědomí!«

Dr. Beupal rozčilením sevřel pěsti, ale hned je zase rozevřel.

»Měli jsme jednoduše prozkoumat, co to bylo za pole, které dokázalo tak rychle znovu ozdravit jeho mozek. Musí to být autoindukce napětí alfa! V tom je určité klíč k odhalení tajemství, teď přece nemůžeme přestat. Jsem přesvědčen o tom, že se nám podaří dostat procesy probíhající v mozku pod kontrolu, a snad ho dokonce probudit k plnému vědomí...«

Dr. Beaupal v rozčilení pohyboval čelistmi. V té chvíli vypadal hrozně fanaticky.

Generál Martell ho rázně přerušil.

»Nepochybuju, že máte pravdu, Beaupale. Ale jako lékař byste měl také brát v úvahu to, co Dr. Sarano včas poznal: nemocný by podlehl kolapsu krevního oběhu, kdyby Sarano hned nezasáhl. A vy moje stanovisko znáte: těch osm pacientů jsou lidé a žádné pokusné objekty!«

Generál se obrátil na primáře.

»Jste mi osobně zodpovědný za to, že ani v budoucnu nebude žádnému ublíženo. Další pokusy o jejich vyléčení napříště nezakazují, ale o každém dalším kroku mě budete vy osobně informovat, Sarano. Osobně!«

Jeho pohled se najednou zastavil u Karugy.

»Karugo, vy jste chtěl přece něco říct? Mluvte! Tato příležitost má pro nás všechny velký význam.

Sestrojením vašeho přístroje jste dostatečně dokázal, že patříte do týmu Dr. Sarana a jeho kolegů Beaupala a Mitku. Přeji si, abyste se i napříště věnoval této věci a zároveň vás tímto uvolňuji ze všech ostatních povinností. Ale teď už mluvte vy!«

»Já nemám znalosti jako Dr. Beaupal nebo ostatní pánové, sir. Ale během kritické fáze jsem pozorně sledoval kontrolky svého přístroje. V mozku postiženého se cosi zapojilo. Patrně nějaká pojistka, kterou Gianti používají proti cizím zásahům. Drakův terminus nemocného přitp ukazoval hodnoty, jež by normální člověk vůbec nemohl ani vytvořit, ani vydržet. Zapojením, nebo lépe řečeno uvedením těchto pojistek do chodu se celá elektrická regulace nemocného zhroutila. A od toho pak taky ten kolaps, který by podle mého názoru skončil smrtí. Svým přístrojem jsem nemohl tyto energie kompenzovat, na to má zatím ještě malý výkon. Věřím však, že s pomocí Dr. Beaupala a Dr.

24

Mitku bychom mohli provést potřebné změny. Pak bychom se teprve měli odvážit dalšího pokusu !«

Generál Martell se obrátil na Dr. Sarana.

»Sarano, prodiskutujte, prosím, se svým týmem vše potřebné. Karuga je vám od této chvíle neomezeně k dispozici. A v této záležitosti jsem pro každého z vás kdykoli k maní! Děkuji vám, pánové !«

Dr. Sarano doprovodil Martella na chodbu až k výtahu. Než se otevřela dvířka kabiny, obrátil se generál na primáře stanice ještě jednou.

»Chtěl jsem se vás už dávno zeptat, Sarano, jak se vlastně daří našim dvěma divochům, myslím lovce Clinta Dereka a jeho hezkou přítelkyni Tanju Chuonovou!«

Lékař zaváhal.

»Měl jsem s nimi těžkosti, hlavně s Derekem. Pořád si nechce zvyknout na odloučení od Tanji. Je taková povaha, co se dá těžko včlenit do řádu a disciplíny T-XXX. Vždyť taky prožil celý svůj život jako svobodný, nezávislý lovec. «

» Poslyšte, Sarano, přál bych si, abyste se o ty dva postaral vy osobně. Dereka budu patrně ještě jednou potřebovat, nehledě k jeho zaškolení jako strážce reaktoru !«

Generál nastoupil do kabiny. Hned na to výtah odjel.

Sarano hleděl ještě chvíli na zavřené dveře. Pak se otočil a pomalu se vracel do ošetřovacího sálu .

...

Ve stejné době, daleko od Země, mimo dosah nejsilnějších pozemských vysílačů — které ovšem stejné už neměli k dispozici — se přihodilo něco, co nikdo nečekal. Ani generál Martell, ani Ren Dhark, ani Gianti, ani Synteto-vé . . .

Velitel Huxley zaklapl palubní deník své lodi. Jeho ostré, pohublé rysy dobře ladily s obnošenou uniformou bez jakýchkoli ozdob.

»Tak co, inženýre ?« zeptal se, zatímco jeho šedavé oči propichovaly hlavního inženýra FO-1.

Erkinsson polkl. Nevěděl proč, ale zkrátka nemohl vydržet pohled těch tvrdých, studených očí. I když mu velitel nebyl nijak nesympatický. Naopak. Velitel Huxley měl při vši své tvrdosti hodně porozumění, často i pro věci, které by v zájmu disciplíny na palubě rozhodně neměly být tolerovány. Přes mnohé rozpory, které se skrývaly v jeho osobnosti, však nikdy nezažil, že by veliteli byť jen vyklouzl sešit z ruky. Velitel Huxley byl přímo předurčen pro podobné choulostivé mise, jaké měla plnit FO-1.

»No, inženýre?« naléhal velitelův hlas už podruhé do myšlenek Erkinssona.

Hlavní inženýr se nevědomky postavil do pozoru.

25

»Manipulátor selhal, pane. Časový efekt odnesl naši loď do neznámé části Galaxie. A profesor

Bannard není schopen určit oblast, v níž momentálně jsme. Mimo to ...« inženýr zaváhal, ale pod pronikavým pohledem velitele ihned pokračoval, »spotřeboval poškozený manipulátor nesmírné množství energie. Magnetické láhve plazmového pohonu jsou téměř prázdné. Znamená to, že FO-1 musí letět bez pohonu asi dvacetčtyři hodin, aby nasbírala v kosmu hmotu potřebnou pro výrobu energie zásobovacími agregáty ...«

»Můžeme škody odstranit prostředky, které máme na palubě?«

Hlas velitele zněl klidně.

»To ještě nevím, pane. Pravděpodobně ne. K přesnému zjištění škod musíme nezbytně přistát na nějaké planetě. Dříve než budou zásobníky alespoň z poloviny nabity, potřebuje loď dlouhou přestávku, při níž musí být vše mimo nejnezbytnější okruhy energie vypnuto ...«

Velitel Huxley se zvedl. Jeho pohled zabloudil opět k červenému slunci.

»Inženýre, je velmi málo pravděpodobné, že by v planetárním systému tohoto slunce byla planeta s kyslíkovou atmosférou. Ale v každém případě bychom to měli otestovat. Jak dlouho nám ještě zdroje energie vydrží?«

Erkinsson přemýšlel. Pak přistoupil beze slova k palubnímu vifonu a přepojil na strojovnu.

»Ohlsi, současný stav zdrojů ?«

»Při plném chodu třicet, maximálně čtyřicet hodin!« řekl Ohls zamračeně.

Přihlásil se pozorovatel, profesor Bannard. Nezřetelně se objevil na obrazovce také vnitřek velké pozorovací kopule.

»Bannarde, jak daleko máme k hvězdě na pravoboku? A odhalil jste už nějaké planety?«

Pozorovatel přikývl.

»Zatím dvě. Vyhodnocování právě probíhá. O případné atmosféře nemůžu zatím nic říct. Vzdálenost od lodi asi třicet letových hodin. Ale nevěřím, že by se vyplatilo tam letět. Slunce je červený obr, typ MK! Podle dosavadních údajů odpovídá Arkturu, průměr má asi třicet dva milióny kilometrů a zhruba stonásobnou svítivost než naše Slunce. Hmoty ještě není určena ...«

»Sledujte planety, Bannarde. Hlásit, jakmile zkompletujete vyhodnocování!«

Pozorovatel se překvapeně zadíval na velitele. Pak potřásl sotva* znatelně hlavou. Ale ihned se pustil do práce.

Velitel Huxley se obrátil k inženýrovi.

»Nemáme na vybranou, Erkinssone, musíme do toho systému nalétnout. Bez pohonu máme pořád ještě větší šanci než v prázdném kosmu. Přejemnějším můžeme přejít na sluneční baterie a zajistit tak nejnnutnější zásobování energií. Pokud by se přistání ukázalo jako neúčelné ...«

Přemýšlel.

»Poslyšte, inženýre, kromě nás měla být přece vybavena novým pohonem ještě jedna loď. Pokud se nepletu, jednalo se o obrovskou loď s osadníky,

26

kteřá měla opustit Zemi asi dva roky po našem startu. Na palubě mělo být asi padesát tisíc lidí, velitel Sam Dhark . . .«

Šéf Erkinsson přikývl.

»Ano, pane, vzpomínám si, že jsem se ucházel o místo hlavního inženýra na této lodi, dříve než jsem poznal vás. Byla to Galaxy, měla letět do systému Deneb a kolonizovat pátou planetu. «

Umlkl, protože šedavé oči velitele mezitím dostaly onen výraz, který tak dobře znal.

Erkinsson by mohl přísahat, že velitel myslí na totéž co on: co kdyby manipulátor na Galaxy také selhal. Loď s padesáti tisíci vystěhovalci na palubě — té by nepomohly ani pověstné nadlidské schopnosti velitele Oharka.

V pozorovatelně výzkumné lodi FO-1 probíhalo vyhodnocování nejrychlejším možným tempem.

Profesor Bannard osobně odebíral analýzy ze spektro-grafu. Tato oblast byla totiž jeho specializací.

»Neuvěřitelné!« mumlal si sám pro sebe. »Druhá planeta má skutečně kyslíkovou atmosféru !«

Zavrtěl hlavou, šel k počítači a začal studovat podrobnější údaje. Zase potřásl hlavou. Něco tu nesouhlasilo.

Propojil se s velením lodi. Velitel Huxley se přihlásil ihned.

»Mám k dispozici vyhodnocení druhé oběžnice obřího slunce, nejlepším způsobem možným z této vzdálenosti. Lepší údaje senzorka lodi na tu vzdálenost poskytnout nemůže. Jedná se o suchou planetu, pravděpodobně pokrytou rozlehlými skalisky a pouštěmi. Podíl kyslíku téměř o dvě procenta vyšší než na Zemi, dusík a zejména helium, argon a další vzácné plyny jsou také dostatečně zastoupeny. «

Profesor Bannard rozvinul fólii, kterou mu podal jeden z asistentů.

»Planeta má průměr asi čtyřicet tisíc kilometrů. Přitažlivost 1,3. Doba oběhu 4,7 let. Pravděpodobně snesitelná teplota, v rovníkových oblastech mezi čtyřiceti až padesáti stupni Celsia, protože viditelná záření obrovského slunce obsahují pouze dlouhé vlny spektra. Bližší údaje později !«

Velitel Huxley pozorovateli mlčky naslouchal. Pak jen krátce přikývl a zároveň zapnul tlačítko videotelefonu pro celou loď.

Jeho opálená vrásčitá pokožka vypadala v tu chvíli ještě tmavší, a jeho hubený obličej ještě vyzáblejší.

»Velitel posádce. Celá posádka lodi se za deset minut shromáždí v hale B. Stroje přepojit na automatické řízení. Končím !«

Velitel Huxley šel zvolna centrální chodbou lodi dlouhé asi dvě stě metrů. Záměrně nepoužil žádný z dopravních pásů, od jejichž jednotlivých stanic odbočovaly šachty výtahů do všech podlaží lodi. FO-1 byla prototyp. Přísně utajovaný projekt světové vlády. Oproti jiným lodím patřila k nejnověji pro-

27

jektovaným horizontálním typům. Vedle těžkých, otočných turboagregátů měla FO-1 štítovitě stabilizační plochy, které umožňovaly přesné manévrování v každé atmosféře. Nejmodernější technickou vymožeností však byly zhušťovače turboagregátů. FO-1 se mohla bez nebezpečí pohybovat dokonce i ve vysoce explozivních atmosférách, protože komory mohutnými turbínami hmotu pouze nasávaly a zhušťovaly.

Velitel Huxley se na chvíli zastavil. Jeho pronikavé oči pozorovaly udivené pohledy mužů posádky, kteří ho míjeli na dopravnících. Přesně pětadesát mužů. Všechno tvrdí, jím osobně vybraní chlapi. Výjimkou nebyli ani vědci. Jajco každý jiný člen posádky i oni se museli podrobit tvrdému speciálnímu výcviku, který hraničil s jejich fyzickými i psychickými možnostmi. Bez jakékoli výjimky. Kdo nestačil, byl ihned vyřazen.

Velitel mrkl na chronometr na svém zápěstí. Pak zase vykročil.

Zatracený manipulátor! přemýšlel rozhořčeně. Už od začátku mu nedůvěřoval, protože čas na jeho vývoj byl příliš krátký. Mimo celosvětového prezidenta a několika málo zasvěcených o FO-1 na Zemi nikdo nevěděl. Jako stavba samotné výzkumné lodi, bylo přísně tajné i její poslání: výzkum velmi znepokojujících změn v galaktickém poli, které nebyli vědci na Zemi schopni vysvětlit. Tyto změny odhalil jistý astrofyzik jménem Mond Bell. Měl se původně zúčastnit výpravy, ale po zralých úvahách zůstal z rozličných důvodů na Zemi. Byl spojovacím článkem s lodí, jedním z mála, kdo o existenci FO-1 vůbec věděli. Spojení však bylo náhle přerušeno, asi před rokem. Velitel Huxley nevěděl, jestli to bylo tím, že manipulátor hnal loď dál a dál do kosmického prostoru, nebo jestli se přihodilo něco na Zemi. Každopádně teď byli ve zcela neznámé části Galaxie, aniž by měli sebemenší možnost zjistit, kterým směrem vůbec Země je, pokud by to ovšem dovolily prázdné zásobníky energie. Nikdo netušil, kde Sluneční soustava leží; neexistovala žádná mapa neznámých souhvězdí, která se třpytila kolem lodi v černých hlubinách kosmu. A Monti Bell mlčel, na žádnou z mnoha výzev nedostali odpověď. Velitel Huxley se zase podíval na hodinky. Musí si pospíšet. Jedním skokem se ocitl na dopravníku, přešel ho a zmizel v jednom z výtahů. Jeho válcovitá kabina neslyšně klouzala vzhůru k palubě B. Zběžně pomyslel na to, že vbrzku se budou muset všech těchto vymožeností vzdát. Žádné výtahy, žádné dopravní pásy, o dalších vymoženostech supermoderní lodi ani nemluvě. Poslední rezervy patrně spotřebují na přistání na cizí planetě, protože se budou muset potýkat s mohutnou přitažlivostí obrovského slunce.

Do pohodlně zařízených prostor haly B vstoupil velitel na sekundu přesně. Bezděčně zůstal stát ve dveřích a zadíval se průzorem ven na červené slunce, které barvilo tváře jeho lidí do růžová. Všiml si i malého bodu, který červe-nožluté zářil vedle hvězdy.

Profesor Bannard zachytil velitelův pohled. Jeho čelo se zřetelně zachmuřilo. Vtom však už podával hlášení první důstojník.

Velitel Huxley zasalutoval.

28

»Díky, Prewitte!«

Obrátil se k mužům své posádky a hned bez zaváhání začal: »Chápu, že mnozí z vás začali pochybovat o mém zdravém rozumu, protože jsem vás sem svolal právě ve chvíli, kdy jsme se objevili u cizího, možná i obydleného slunečního systému. Za běžných okolností byste měli pravdu: bylo by to nezodpovědné. V naší momentální situaci je však zcela jedno, zda posádka našich zbraní je na svých místech či ne, protože naše energetické zásobníky jsou díky chybě manipulátoru úplně prázdné.

Takže nemáme potřebnou energii byť i k jedinému výstřelu. Hlavní inženýr Erkinsson odhaduje délku chodu plazmových motorů na pouhých třicet hodin. Všechny ostatní agregáty musí napříště pohánět sluneční baterie, které však díky červenému spektru tohoto obřího slunce rovněž nemohou fungovat na plný výkon.«

Velitel Huxley se napřímil.

»Jinými slovy: přistaneme na druhé planetě tohoto slunce. Profesor Bannard a jeho asistenti zjistili, že tato oběžnice má kyslíkovou atmosféru, i když zcela jiného druhu než Zemf. Pokusíme se tam odstranit poruchu, ale zda se to podaří, je nejisté.«

Velitel udělal přestávku.

Jasně viděl, jak v obličejích jeho lidí při každém slovu roste odhodlanost. Po panice však nebylo ani stopy. Rozhodl se tedy, že posádce naleje čistého vína.

»Mimoto nás poslední skok zanesl do neznámé části Galaxie. Ani profesor Bannard zatím nedokázal určit naši pozici. Právě tak zklamaly pokusy navázat spojení se Zemí. Musíme se tedy smířit s tím, že jsme zatím odkázáni sami na sebe. Zásoby potravy na lodi postačí ještě na léta, stejné je zajištěno i zásobování pitnou vodou. Nařizuji tedy: vyhledáme v mírném pásu planety příhodné místo pro přistání. FO-1 nám bude sloužit jako domov. Je samozřejmé, že napříště je třeba šetřit energiemi všech druhů. Proto v tomto smyslu nebude nikdo v lodi ani venku podnikat nic bez mého vědomí.« Velitel postoupil o několik kroků blíž ke svým mužům.

»Mohl jsem vás informovat palubním vifonem. Chtěl jsem to ale udělat osobně, protože si nepřipadám úplně bez viny na momentální situaci. Hlavní inženýr a já jsme manipulátoru od první chvíle nevěřili. Přesné vzato tato loď by nemohla vystartovat k tříleté cestě, aniž by nebyla do posledního šroubku několiknásobně zkontrolována. Ale vy všichni znáte naše poslání. Všichni víte o strašných věcech, které se z nám dosud neznámých důvodů odehrávají ve středu Galaxie. Změny v kosmickém záření, v gravitačním těžišti Galaxie, i v její skladbě. Není čas na zdoluhavé pokusy a výzkumy. Vesmírné lodi dosavadních parametrů by nikdy nepronikly dostatečně daleko do středu Galaxie, aby mohly podniknout nezbytné výzkumy ...«

Velitel Huxley byl přerušen houkáním poplachové sirény. Jeho ocelově šedé oči se neznatelně zúžily. Hned nato přiskočil k jednomu z průzorů do otevřeného prostoru.

29

Velitel potlačil zaklení. Od levoboku se k lodi blížilo velké kapkovité těleso. Vynořilo se zcela náhle z temnoty vesmíru. Žádný z radarů ho nezachytil a neohlásil. Poplašné zařízení FO-1 ho zaregistrovalo až v této chvíli. Ryčelo v prázdných chodbách, na neobsazeném velitelském stanovišti i ve strojovnách.

»Váš odhad, Prewitte? Velikost a vzdálenost?«

»Vzdálenost cizího tělesa asi deset mil, délku od přidi k zádi odhaduji na šest set až sedm set metrů. Průměr na nejširším místě tři sta až čtyři sta metrů.«

Huxley přikývl. Obrátil tázavý pohled k profesorovi Bannardovi, který Pre-wittovy odhady potvrdil.

Cizí těleso se přibližovalo. Rostlo přeti jejich očima stále víc. Jeho vejčitý tvar a tupá před působily ještě masivnějším dojmem. FO-1 musela vedle tohoto obra vypadat jako trpaslík.

»Určitě nás našli už dříve. Mají patrně nějaký systém, který znemožňuje našim radarům jejich zaměření. Zatím to nevypadá, že by chtěli FO-1 napadnout a zničit. Naopak se zdá, že nás snad chtějí kontaktovat!«

Velitel Huxley to řekl tak hlasitě, že ho slyšel každý z mužů shromážděných v hale.

»Mimochodem, ti cizinci si musí být svou věcí úplně jisti! Zdá se, že se nebojí, že bychom na ně mohli zaútočit. Jinak by se přece tak nepřiblížili!«

Velitel se otočil. »Velitelské stanoviště, pozorovatelna, radary a strojovny na místa, všichni ostatní zůstanou tady. Zapijte videotelefonní spojení po celé lodi. Měření provádějte pouze opticky. Nikdo nepodnikne nic, aniž bych k tomu dal výslovný rozkaz! I to nejmenší nedorozumění může znamenat náš konec!«

»Co zamýšlíte Huxley? Přece nechcete ...«

»Patrně jste uhádl, Bannarde. Nemám teď moc času na vysvětlování, neznáme zatím ty cizí bytosti. A naše situace není právě taková, abychom se mohli znervózňovat zbytečným čekáním!«

Odcházel s prvním důstojníkem, zatímco posádka velitelského stanoviště, pozorovatelny a radarů odjížděly spolu s hlavním inženýrem Erkinssonem a jeho lidmi na pohyblivých pásech.

Velitel a Prewitt se vydali na druhou stranu. Z pásu přestoupili do výtahu, který ústil na zádi lodi.

»Skafandr, Prewitte! Připravte taky nouzovou výstupní komoru. Ale dejte dobrý pozor na to, aby se neotvírala ani moc rychle, ani pomalu. Zkrátka pozor na vše, co by si mohli nějak zle vykládat. Rychle, pospěšme si!«

»Pane, já nevím, jestli ty cizí bytosti...«

V hlase prvního důstojníka byla slyšet neskrývaná obava. Věděl dobře, že loď a posádka má určitou šanci jedině s velitelem Huxleyem, nikdo z těch ostatních neměl ani zdaleka takové zkušenosti jako tento ostrý vlk.

Velitel položil Prewittovi pravici na rameno.

»Nedělejte si starosti, Prewitte. Víím, co dělám! Kdyby ty cizí bytosti byly agresivní, tak by FO-1 buď už dávno neexistovala, nebo by se alespoň pokusily nás dostat do své moci. Mimochodem jsem nikdy nevěřil tomu, že by mimo lidí neměly v kosmu existovat jiné civilizace!«

Velitel Huxley uzavřel přilbu. Pak nastavil zásobování skafandru kyslíkem a přezkoušel regulaci teploty. Vzápětí na to se za ním zavřely vnitřní dveře komory. Kapitán Lee Prewitte se za ním posmutněle díval. Zatím tohoto drsného, v mnoha věcech tak nekompromisního muže vůbec z této

stránky nepoznal. Když se ukazatel tlaku rozsvítil, otevíral pomalu vnější dveře nouzového východu. Zároveň pozoroval, právě tak jako dříve velitel, cizí loď přímými průzory, které byly umístěny i tady na zádi.

_* * *

Velitel Huxley se v magnetických botách pomalu pohyboval po trupu lodi osvětleném červené zářícím sluncem. Jeho bílý skafandr se v té záři zdál také červený. Před sametově černým pozadím kosmického prázdna se ostře vyjímal. Oči, které pozemskou výzkumnou loď už několik hodin pozorovaly, ho nemohly přehlédnout.

Konečně se Huxley zastavil. Pomalu, aby se vystříhal jakéhokoli rychlého pohybu, se otočil čelem k cizí lodi. Ta se teď zdála obrovská vedle štíhlé, vře-tenovité FO-1.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by cizinci vzali na vědomí člověka na trupu výzkumné lodi. Ten teď pomalu zdvihl ruce a dlaně otočil směrem k cizí lodi. Huxley podvědomě cítil, že jeho gesto sleduje z lodi cizích bytostí mnoho pozorných očí. Nemohl samozřejmě tušit, jaké vzrušení uvnitř obrovského kosmického plavidla vyvolal.

Po obrazovkách polokulovité centrály, jejíž stěny, jak se v tuto chvíli zdálo, téměř mizely, takže kruhovitá podlaha s přístroji a sedadly se jakoby pohybovala v prostoru, probíhaly rytmické křivky mnoha vzájemně se překrývajících mozkových frekvencí.

Vážkovitá hlava velitele Nogků se otočila. Jeho tmavé, z nespočetných plošek složené oči, se upřeně dívaly na cizí loď. Stříbřitá uniforma zasvítla v šeru centrály, když se bleskurychle zvedl.

»Lidé!« oznámil bez jakéhokoli zvuku svým důstojníkům. Jeho čtyři dlouhá tykadla se pohybovala sem a tam. »Pronikli do našeho systému! Našli Charr!«

Nogk pociťoval ty nejrozporuplnější pocity. Věděl, že lidé vedou válku s jinými bytostmi. Byl to tentýž velitel, který v Tachat River Valley narazil na Re-na Oharka a na Gianty a díky Oharkovým informacím mohl později osvobodit bytosti svého druhu, které byly na osmé planetě systému Col uloženy k hibernaci.

Tentýž, který překvapil Artu Hookera a jeho ženu v blízkosti Cattanu, u hrobky Nogka zabitého Syntety. Ted' měl informovat Radu impéria o obou systémech obývaných lidmi. Slunečním systému a o systému Col s dvojsluncem, kde ztratili jednu ze svých nejmocnějších bojových lodí.

Společně se svými důstojníky se díval na toho člověka. Nogkové viděli gesta velitele Huxleyho a chápali je. Jedna z obrazovek na kruhovitém pultu se rozzářila. Její pronikavé světlo několik sekund ozařovalo centrálu. Objevila se horní část těla Meega ve žluté uniformě.

»Izolovali jsme myšlenky oné bytosti na povrchu lodi od ostatních mozkových frekvencí. Snaží se s námi spojit. Ta cizí loď potřebuje pomoc. Proč, to jsme zatím přesněji nemohli zjistit, protože myšlenky jsou překrývány mnoha rušivými vlivy!«

Velitel Nogků se rozhlédl. Jeho složené oči se začaly blýskat.

»Jsou vaše výsledky absolutně jisté?«

Meeg, zvaný Nogky také Strážce života, přikývl.

»Absolutně jisté, veliteli!«

»Ty mě doprovodíš, Charauo. Zkontaktujeme cizince a zjistíme, co je přivedlo do našeho systému. Pokud má Meeg pravdu a cizinec žádá o pomoc, pak mu ji a jeho posádku neodmítneme!«

Pokynul rukou. Za chvíli plula vnitřkem gigantické lodi kruhovitá plocha. Aniž by to přiznal, pociťoval velitel silný neklid. Totéž projevoval i Charaua, který se s lidmi také setkal už vícekrát. Tyto bytosti si u něj jaksi vynucovaly jistou úctu. Byly jiné, než vše, co zatím Nogkové u ostatních civilizací poznali.

*••*_*

Velitel Huxley cítil, jak mu pod skafandrem stéká pot po těle, i když klimatizační zatížení pracovalo spolehlivě. Cizí loď se přibližovala k FO-1 zvolna blíž a blíž. Její gigantické rozměry působily přímo tísnivě. A cizinci stále ještě nereflektovali na jeho gesta, nedali najevo, zda mu porozuměli nebo ho alespoň vzali na vědomí.

Huxley se zachvěl, když náhle zahlédl, jak ve stěně vejčité lodi vzniká otvor. Vypadalo to, jako když se otevírá clona u objektivu kamery. Za chvíli nato se v ní objevily dvě postavy. Jejich kosmické oděvy, podobné jeho skafandru, ale očividně z kovu, se blýskaly ve světle obřího slunce.

Velitel Huxley nedokázal určit, jakým způsobem se jejich těla pohybují. Viděl pouze slabé světélkující zelenavou dráhu energie, po níž se blížili.

»Bytosti podobné hmyzu!« prolétlo mu hlavou. Postrach všech astronautů. Nikdo nevěděl, proč se hmyz a zlo vyslovovalo jedním dechem, ale bylo to zkrátka tak. Ani Huxley se toho v tuto chvíli nemohl zbavit. Zběžně odhadl výšku těch bytostí na dva a půl metru. Sám vypadal se svým metrem osmdesát dva proti nim jako trpaslík. Další nevýhoda, pomyslel si.

Velitel už chtěl zvednout pravici k pozdravnému gestu, když ho v jeho pohybu něco zarazilo.

Nebyl to žádný hlas, který by slyšel. Bylo to cosi v jeho vědomí. Lidský hlas, jemuž ale chyběl přízvuk či intonace.

»Víme, ke kterým bytostem patříš, cizince. Jsi jednou z těch bytostí, které se nazývají člověk! V, poslední době jsme s vámi byli ve styku několikrát, zejména s tím, kterému říkají Ren Dhark. Potkali jsme ho jak na Hope, páté planetě dvojslunce, které ve vaší řeči nazývají systém Col, jakož i v systému, z něhož pocházíte, ale který je teď v moci cizích invazorů. Můžeš s námi mluvit svou vlastní řečí, naše detektory nám umožňují dorozumět se téměř se všemi bytostmi nám známého vesmíru!« Velitel Huxley nevěřil svým smyslům.

Zničeně se snažil dostat zase pod kontrolu myšlenky, které se mu honily hlavou. Ale překvapení a šok byly tak intenzivní, že několik okamžiků nebyl s to ze sebe vypravit ani slovo a na oba Nogky jenom zíral.

Impulzy cizinců se však zase vedraly do jeho vědomí.

»Ty o nás nic nevíš. Ty, jak se zdá, ani nevíš o tom, co se zatím odehrává v Galaxii. To je pro tebe výhoda, protože v tom případě nemůžeš mít nic společného se ztrátou naší lodi v systému dvojslunce. V opačném případě bychom tě museli internovat, protože stále ještě probíhá vyšetřování Radou impéria. Takto ale můžeš počítat s naší pomocí. Nazýváme se Nogkové. Já jsem velitelem té bitevní lodi vedle vaší. A toto je Charaua, jeden z mých důstojníků, jehož loď byla z dosud neznámých důvodů zničena při návratu do našeho systému!«

Oči velitele Huxleye se zúžily. Pak se konečně znovu opanoval. Muselo se přihodit mnoho významných věcí. A bylo jasné, že je teprve na vázkách, jak se zachovají tyto bytosti a jejich impérium k lidem, zda jako nepřátelé nebo zda zůstanou neutrální. A náhle si uvědomil, že jeho motory a manipulátor vypověděly službu ve správné době. Snad bude moci vystupovat ku prospěchu své vlastní civilizace. Musí se o to v každém případě pokusit.

Pokynul tedy rukou k pozvání a ukázal na stále ještě otevřený průchod do své lodi. K tomu podal patřičné vysvětlení.

»Následujte mě do naší lodi. Jsme odkázáni na vaši pomoc. Ale mí muži mají právo si poslechnout, co spolu ujednáme!«

Velitel Huxley se obrátil k hlavnímu inženýrovi.

»Takže je to jasné, Erkinssone! Držte se těsně za lodí Nogků. Přistaneme na kosmodromu. Šetřete co nejvíc motory, na planetě nám už Nogkové pomohou energetickými polštáři. Já teď hosty provedu po FO-1, jejich velitel o to požádal!«

Vrchní inženýr přikývl. Pokradmu sledoval ty dva obrovité cizince. Měli štěstí, že narazili právě na tuto loď a zrovna na tohoto velitele, který už přišel s lidmi do kontaktu. Nepůsobili špatným dojmem, i když vypadali velmi po-

33

divné. Zlé ovšem bylo vše, co se dozvěděli o Zemi. Zpočátku nebyla sebemenší naděje, že by se tam mohli kdykoli vrátit. A to ani kdyby odstranili škody na manipulátoru. A nejen proto, že Země byla vzdálena od červeného slunce Charr na dva tisíce světelných let. Nogkové dali jasně najevo, že FO-1 nemá šanci překřížit ani dráhu Pluta, aniž by byla zničena kulovitými loďmi invazorů.

Hlavní inženýr se opět podíval na cizince. Jeho mysl se tomu vzpírala, ale nemohl se toho zbavit: co když Nogkové sami jsou invazory a jim tady předvádějí jen nějakou zatracenou komedii? Není velitel Huxley příliš důvěřivý? Ale ihned tuto myšlenku zamítl. Neměli jinou volbu: bez cizinců, jejich pomoci, jsou vyřízeni. To věděl jako hlavní inženýr FO-1 lépe než kdokoli jiný z posádky. Kapacita pohonu rapidně klesala. Mohou být rádi, když zásoby energie vůbec vystačí k té planetě ...

Když velitel Huxley o hodinu později stál zase s oběma Nogky na velitelském stanovišti výzkumné lodi, v duchu obdivoval inteligenci cizinců.

Zdálo se, že Nogkové spolu diskutují. Poznal to podle rychlých kyvadlových pohybů jejich tykadel. Nakonec se velitel, kterého Huxley rozeznával podle stříbřité uniformy, k němu obrátil. Jeho tmavé složené oči se leskly ve světle obrovského slunce, které osvětlovalo stanoviště přes přímé průzory.

»Pokud budeme schopni vaši loď vůbec opravit, pak to bude trvat celkem dlouho,« oznámil Huxleyovi.

»Váš pohon potřebuje látky, které neznáme a tedy ani nemáme. Naši vědci budou jistě schopni je vyrobit, ale to bude jistý čas trvat. Budete tedy našimi hosty. Poskytneme vám v hlavním městě našeho impéria, které se jmenuje podle našeho slunce, vše, co je nezbytné k tomu, abyste se cítili dobře. Ale náš svět je pro vás na delší pobyt příliš suchý. S výjimkou vojenských zařízení si můžete vše prohlédnout a můžete se volně pohybovat. Ale po dobu vyšetřování, které zahájila Rada po zničení naší lodi v systému dvojslunce, nesmíte náš svět opustit. Mnoho bude záležet na tom, jak bude přijata zpráva o vyšetřování, kterým jsem byl pověřen. Vše ostatní rozhodne Rada impéria po mém návratu!«

Nogk se zadíval na velitele pozemské lodi.

»Já osobně na vinu lidí nevěřím. Možná, že nechápeš, proč má pro nás takový význam právě ta

zničená loď. To se však později dozvíš. Já se teď vrátím na palubu naší lodi. Charaua zůstane u vás, aby vám pomáhal při přistání!«

Velitel Huxley cítil porozumění, které vyzařovalo z Nogka. Na rozdíl od Erkinssona mu ani na chvíli nepřišlo na mysl, že by cizinci mohli být záhludní.

Obě ty tak rozdílné bytosti spolu opustily velitelské stanoviště, zatímco kapitán Prewitt a Charaua zůstali.

Když o něco později viděl velitel Huxley jedním z průzorů jak se velitel Nogků vznáší zpět ke své lodi, ještě netušil, k jaké roli jeho a posádku osud předurčil právě tímto setkáním ...

* _* *

34

Ve stejnou hodinu se rozpoutalo na Hope pravé peklo. Viceguvernér Maře Etzel si nervózně proplétal své buřtovité prsty, když se díval z okna vládní budovy na vlnící se davy, které táhly v mohutné demonstraci přes Cattan Square. Zřetelně rozeznával v popředí štváče a ty, co podněcovali davy křikem.

»Sežeňte konečně toho Eylerse!« sykl na jednoho z mužů, kteří se stejně jako on dívali na náměstí.

»Zatraceně, na co vlastně ještě čekáte? Ta sebranka zaútočí na náš palác a zlynčuje nás! Eylerse ihned sem!«

Třesoucími se prsty si utřel pot z čela. A pak náhle, když už jeden z jeho lidí pospíchal pryč, začal pobíhat sem a tam. Tak čiperné, že by to při jeho tloušťce nikdo nečekal.

»Af Eylerse vezme s sebou Hookera, toho prospektora, který nám to všechno zavařil! Řekněte Eylersovi, že Hooker má být ihned předveden!«

V tom okamžiku se rozlétly dveře, jejichž kliku už měl v ruce jeden z Etze-lových poskoků.

Art Hooker a Bernd Eylerse vstoupili. Čelo prospektora bylo zataženo vráskami hněvu. Jeho oči se blýskaly, když se blížil k Etzelovi. Hrubé a neuctivě odstrčil ruku šéfa bezpečnosti, který ho chtěl zadržet.

»Ták vy jste mě chtěl nechat předvést, Etzele? Tady jsem. Co tedy ode mne chcete? Ale pospěšte si, nemáme moc času, jsou důležitější věci na práci než tady pořádat řečnické dýchánky!«

Rukou ukázal ven na Cattan Square, kde se zástupy dostávaly stále více do varu.

Maře Etzel bezděčně o několik kroků ustoupil. Jeho oči začaly tékat z místa na místo.

Prospektor se ocitl jediným skokem u něj. Jen železné sevření ruky Bernda Eylerse mu v poslední chvíli zabránilo, aby se na Etzela vrhl.

»Dobře mě teď poslouchejte, Etzele. Já proboha nevím, jak mohl Ren Dhark připadnout na myšlenku jmenovat do funkce svého zástupce právě vás. Ale to mi nakonec ani nevadilo, pokud jste neohrožoval samotnou existenci města. Proč jste mě chtěl nechat předvést, to vám teď vysvětlím: vám se zkrátka nelíbí, že já, Eylerse, Ohio-Kid a jeho lidé si děláme nárok na naleziště rudy. Opatření, která jste na kontinentu 4 už podnikl, to dokazují. Ta zatracená historka s ovocem vám teď slouží jen jako záminka, abyste se mě zbavil, Etzele. Ale se svými spekulacemi jste vedle, tady čtete. Ani jediný kilogram toho ovoce není zamořený, a zamořený ani být nemůže, protože kontinent 4 leží v takzvaném atmosférickém kruhu, kde neexistuje žádný spad. Jen si přečtete expertizu a pak vysvětlíte, jak se mohla tato fáma dostat mezi lidi v Cattanu! A proč jste o tom informoval Eylerse až poté, když už ve městě vypuklo povstání. Přitom máte k dispozici zprávy seržantů Bowa a McCorneye už několik dní!«

Přistoupil zase těsněji k ustupujícímu hodnostáři.

»Povstání si už vyžádalo osm mrtvých, šest mužů a dvě ženy. Mimoto leží v nemocnici dvě děti s těžkými zraněními, to je skutečnost. A teď odpovězte vy, Etzele!« Etzel smrtelně zbledl.

»Mrtví...?« koktal nechápavě. »Ale jak to, ti lidé tam venku ...«

»Ti lidé venku věří, že jsme je a jejich děti otrávil, Etzele!« připojil se teď Bernd Eylerse. »Jste zatraceně dobře informován o formách a působení radioaktivního záření. To celé vypadá na systematickou sabotáž. Ve městě existují některé skupiny, které chtějí právě tak jako tehdy Rocco, na sebe zvrátit moc a využívají k tomu nepřítomnosti Rena Dharka. A vy jste těmto elementům připravil půdu, když jste už jednou dal demonstraci rozehnat zbraněmi. Navíc jste se pokusil obsadit mýtinu na kontinentu 4 svými lidmi, když jsme Hooker a já byli v laboratořích se vzorky. I když Hooker byl jistě moc unáhlený, má pravdu: měl jste mě zavolat a informovat mnohem dříve, pak by se to vše nestalo! Jsem přesvědčen, že bychom situaci v počátcích ještě dobře zvládli! Mimochodem, i to je třeba si zde ujasnit. Nároky prospektora, Ohio-Kida a jeho lidí jsou nepochybné. Dosud se právo vládnoucí v Cattanu řídí výhradně podle toho, jaké jsme měli na Zemi!«

Rychlým pohybem postrčil prospektor Etzela stranou. O zlomek sekundy později se rozsypalo jedno z oken, které vedlo směrem ke Cattan Square. Velký kámen narazil s třeskem do jedné ze skříní u protilehlé stěny. Střepy se s řinčením rozsypaly po světlém potahu z plastu, který pokrýval podlahu.

Zvenku se dovnitř vedralo divoké hučení davu.

Prospektor chytil Eylerse za paži.

»Ohio, rychle svolaj své lidi, tanec začíná!« Současně rozrazil dveře.

Ohio-Kid mu ihned odpověděl.

»O.K. prospektore, už jsou tady, zdá se, že to dobře odhadli!«

Vysoký hlas píšťalky se rozezvučel chodbami guvernérského paláce. Všude se rozléhaly zvuky těžkých bot.

Eylers následoval Hookera.

»Poslyšte, jak to, že je Ohio se svými lidmi tady ...«

»Přiletěla sem s nimi Jane, na můj příkaz. Počítal jsem s tím, že budeme Ohia a jeho lidi potřebovat!« vysvětloval, zatímco se blížili k východu z paláce. Několik metrů před velkým portálem zpomalili.

»Kde jsou mimochodem vaši lidé, Eylersi? Alespoň Bow a jeho skupina by měli být v Cattanu ?«

Eylers potřásl hlavou.

»Bohužel ne, Etzel je chytrácky umístil na kontinentu 4 a ve Strojové jeskyni. Údajně na můj pokyn ...«

Prospektor se na Eylerse krátce zadíval. Na to ještě vůbec nepomyslel. Ale Eylers měl pravdu. Nitky musely být nataženy daleko rafinovaněji, než si dosud přiznával. Někdo v pozadí za ně nenápadně tahal — šedá eminence ...

Když Eylers a Hooker vystoupili na náměstí, obklopil je řev davu. Vpravo i vlevo od portálu už čekali lidé Ohio-Kida. Bernd Eylers zdvihl pravici a vy-

36

žádal si klid, věděl, že je to nesmyslné, ale sledoval tím určitý cíl. Pravděpodobně se tak prozradí podněcovatelé nepokojů. Šéf bezpečnostní služby měl pravdu.

»Podívejte se na něj, na toho zatraceného čmuchala.«

»Dobře se na něj podívejte, na toho zatraceného čmuchala!« pištěl podsaditý chlápek ze zástupu ještě dřív, než Eylers ze sebe vypravil první slovo.

»To je taky jeden z těch, co otrávil naše ženy a děti! Z těch, co pomáhali Renovi Dharkovi a jeho bandě zmizet s Point Of a nás tady nechat na pospas osudu! Kdyby tu Point Of byla, tak jsme už mohli dávno být na nějaké jiné, čisté planetě, kterou pořád nenapadají nějaké agresivní bytosti a která není tak zamořená jako Hope! Nikdo by taky nemusel žít pod tím zatraceným energetickým zvonek, kde se člověk nemůže ani pořádně nadechnout. A co uděláme vlastně potom, až nás znovu napadnou agresori, až nebudeme mít už žádné léky a až naše ženy díky radioaktivitě, která už dnes zamořuje atmosféru celé Hope, budou rodit místo zdravých dětí jen samé příšery? Nebo se vůbec muži a ženy stanou neplodnými, jak se to stávalo po atomových válkách na Zemi? Pak tedy budem čekat na smrt a bídně chcípat jen proto, že několik těchhle hlavounů si na nás chce ukájet své mocenské zájmy!« Část davů začala zase skandovat. Ale bylo jasné vidět, že křiklounovy názory nezastávají všichni. V tu chvíli se začaly davem prodírat ozbrojené jednotky nepřátelských skupin.

Eylers věděl, že musí jednat teď hned. Každým okamžikem se mohlo Cattan Square změnit v bitevní pole. Zdálo se, že město vře na každém rohu, na každé křižovatce. Někde v délce zaslechl zpívající motory průzkumného člunu. Zběžně mu prolétlo hlavou, že Jane Hookerová mohla zalarmovat některé ze svých lidí... Podíval se na prospektora. Ten jen krátce přikývl a dal Ohio-Kidovi smluvené znamení. Když náraz kamene opět rozbil okno guvernérského paláce, Ohio-Kid se svými lidmi a s prospektorem vyrazili.

Výpad byl pro zástup tak překvapivý, že se teprve zotavovali z prvního úleku, když už část ozbrojených buřičů pochodovala se zdviženými rukama před zbraněmi lidí Ohio-Kida vzhůru po schodech před průčelím paláce.

Art Hooker také vytáhl svůj paprskomet a mířil jím na křiklouna, který byl •* jedním z největších podněcovatelů davu. Vedl ho za jeho kumpány po schodech nahoru.

Na posledním schodu mu zabořil zbraň do boku.

A právě tu chvíli využil výtržník. Otočil se a vyrazil Hookerovi zbraň z ruky. Nato zvedl obě pěsti a rozmáchl se jimi proti prospektorovi. Art Hooker jednoduše padl k zemi, odkulil se stranou a ještě přitom chytil soupeře za nohy.

Ten zařval. Když jeho pěsti nezasáhly Hookera, setrvačností téměř upadl. Minul hlavu prospektora snad jen o centimetr. Vtom mu to škublo nohama. Ztratil rovnováhu, rozhodil ruce do vzduchu a upadl na tvrdé plastikové panely schodů.

K dalšímu boji mu už prospektor nedopřál čas. Vrhel se na něj jako blesk. Ruce ochromené pádem mu zkroutil za záda a spoutal je tenkým plastovým provazem, který nosil stále u sebe.

»Délej, vstávej! Rychle, tvoje představení skončilo!« Ve vzduchu chytil paprskomet, který mu hodil Eylers. Pak předstoupil před vlnící se dav.

»Občané Cattanu!« volal daleko se rozléhajícím hlasem. »Znáte mě všichni, nikdo mi nemůže vyčítat, že bych někdy pozvedl ruku proti některému z mých spoluobčanů. Jsem svobodný a nezávislý jako vy

všichni. Ale otevřeně přiznávám, že patřím k Renu Oharkoví a jeho přátelům. K tomu muži, který se snaží pomoci našim bratrům a sestrám na Zemi. K muži, který brání svobodu právě tak jako já. Nevím, kdo zrádně a se zlým úmyslem rozšířil pověsti o zamořených plodech z kontinentu 4. Neboť na těchto pověstech není vůbec nic pravdivého, jak může dokázat dobrozdání našich lékařů, chemiků a biologů. Zato je jisté, že mezi námi jsou zločinci, kteří vědomě podkopávají jistotu a klid každého z nás. Elementy, které chtějí zřít režim, jaký jsme už jednou poznali za diktátora Rocca. A s jakým úspěchem? Galaxy byla zničena. Cattan se svými obyvateli málem padl za oběť vražedné invazi amfiů. A to proto, že se Rocco zaslepen svými mocenskými zájmy zapomněl postarat o bezpečnost obyvatel města. Každý z nás to přece ví: z těchto křiklounů nikdy nepošlo nic dobrého. Ti myslí vždy jen na své zájmy a počítají s tím, že za ně budou jiní tahat horké kaštiny z ohně a oni sami pak přijdou k hotovému.«

Art Hooker zvedl ruku, aby utišil dav a pokračoval: »Od Bernda Eylerse jsem se dozvěděl, že díky těmto zločincům už zahynuli čtyři muži a dvě ženy. Nesmyslnou smrtí! Dvě děti leží se smrtelnými zraněními v naší nemocnici. Měli bychom konečně přestat se vzájemně masakrovat! Vědomě jsem přemluvil Bernda Eylerse, aby úředně nezasahoval. Neboť tato akce není záležitostí pro policii. Svobodní občané Cattanu jsou snad ještě dost svými pány, aby se sami postarali o pořádek ve svém městě. Od diktatury Rocca u nás policejní obušky nevládly a doufám, že k tomu nedojde ani v budoucnu! Budte, lidi, rozumní, běžte domů nebo do práce. Starejte se o to, aby v našem městě zase zavládl mír a klid. Jestliže chceme přežít tady na té planetě, pokud chceme sobě a našim dětem zajistit lepší budoucnost, pak bychom své síly neměli ztrácet ve vzájemném boji!«

Prospektor si přejel rukou po čele. Napjatě sledoval reakci lidí. Sem a tam zaslechl souhlas a přidávalo se jich stále víc. K jeho uším doléhaly výkřiky.

» ... Hooker má pravdu ... ti chlapi nás tahali za nos celé týdny ... chtěli nám dokonce namluvit, že z transmiteru je přímé spojení do Point Of... Et-zel chtěl obsadit mýtinu na kontinentu 4 a Strojovou jeskyni svými ozbrojenci jen proto, že chtěl svrhnout Rena Dharka ... hned jsem vám říkal, že to jsou všechno výmysly, ale vy ...«

Art Hooker se na Bernda Eylerse zamyšleně podíval. Musí kout železo, dokud je žhavé.

38

»Postarejte se o svoje lidi, Eylersi! Určitě už přistáli s ostatními v průzkumném člunu za městem!« pošeptal nenápadně šéfovi bezpečnostní služby. »V žádném případě vás tady nesmí vidět, jinak to bylo všechno zbytečné, chápete ?«

Eylers sotva znatelně přikývl. Jeho světlezelené oči se zvláštním způsobem zadívaly na prospektora, pak začal pomalu ustupovat a připravoval si už svůj minivífon.

Ohio-Kid, který celou scénu také pozorně sledoval, pokynul svým lidem. Ti přivedli ostatní zatčené provokatéry, mezitím už taky dávno spoutané, dopředu k prospektorovi, který pořád držel v šachu onoho křiklouna.

Hlavy zástupu se zavlnily. Ale energickým znamením si Art Hooker zajistil klid.

»Dobře si je prohlédněte!« volal, »to jsou ti lumpové, kteří mají vinu na smrti šesti nevinných obyvatel Cattanu! Ti příživníci, kteří se v našem městě vyznačují tím, že ostatní nechávají pracovat a sami kují pikle! Jsou to ti samí, co už za Rocca lovili v temných vodách!«

Vzrůstající vření hlasů zase potlačil uklidňujícím gestem.

»Já znám tohoto provokatéra. Je to McRory, opilec stranic se práce, známý nesčetnými rvačkami. Nebudeme tu zavádět žádné lynčování, ale kdyby bylo po mém, pak by se tito chlapi měli učit pod dohledem, co ještě neumí: totiž pracovat. A to v džunglích kontinentu 4, jehož vražedným teplotám mí lidé a já vzdorujeme už celé týdny, abychom zajistili pro Cattan potravu! Měli by se poučit, jaké to je pracovat v sousedství piraň a jedovatého hmyzu a také,« zvýšil hlas, »by se měli především postarat o rodiny, kterým vzali otce a matky. Toto rozhodnutí bychom měli udělat hned, tady na místě. Je to naše záležitost a nikdo by nám do toho neměl zasahovat.«

Velký, mohutný muž se prodral kupředu. .

»Lee Porter!« zabručel prospektor překvapeně. Porter patřil sice ke spolehlivým přívržencům Rena Dharka, ale normálně se nestaral o nějaká shromáždění či nepokoje. Od té doby, co Syntetové unesli Jima Nolana, byl většinou k zastizení ve známém baru. »Porters Inn« se od tehdy stal místem, kde se setkávali všichni známí a seriózní občané města. Nedocházelo tam ke rvačkám a nechodili tam žádní povaleči z podsvětí. Lee Porter měl ve městě velké slovo. Artovi Hookerovi se stěžít mohlo dostat lepší podpory.

»Souhlasím s návrhy Arta Hookera!« zaduněl jeho mocný bas náměstím. »Ale s tou výjimkou, že konečný rozsudek nad těmito živly by měl vynést legální soud, ustanovený občanskou radou. McRory a jeho kumpáni pobuřují už celé týdny, to víme všichni. Kdo je tedy pro to, aby se do přelíčení pokusili smýt část viny prací na kontinentu 4, ať zvedne ruku. Teď a tady, protože já nejsem pro, aby McRory měl byť i ještě jednu hodinu příležitost provozovat své podvrtné činy na náš účet! Jsme průkopníci na

cizí planetě, jsme obklopeni celou řadou nebezpečí, denně musíme bojovat o svou existenci. To nám dává právo k opatřením, která by na Zemi byla zkrátka nemyslitelná!«

39

Nadechl se.

»Kdo se tedy chce přidat k návrhům prospektora, zvedne pravou ruku!«

Ruce vylétly spontánně vzhůru. Jen málokterí váhali.

»Děkuji vám, lidé. Mělo by to posloužit jako varování těm, kteří by chtěli právě tak lovit u nás v kalných vodách! Ohio, zbav nás prosím tě té sebranky, dřív než si to rozmyslíme!«

Lee Porter se prodral mezi muži a ženami kupředu. Pak prospektorovi ostentativně potřásl rukou.

»Mimochodem,« obrátil se ještě k rozcházejícímu se davu, »kdo má chuť, může dnes večer přijít ke mně. Budeme jednat o volbě občanské rady. Dávám zdarma k dispozici svůj sál!«

•* •* *

Asi o půl hodiny později seděli spolu Eylers, Hooker a Lee Porter. Čekali na viceguvernéra Marca Etzela, který byl zasažen jedním z kamenů a zraněn na hlavě.

»Hrál jste riskantní hru, Arte!« Šéf bezpečnosti zhluboka potáhl ze své cigarety. Zároveň se na prospektora zadíval zamyšleným a obdivujícím pohledem.

»Jste nebezpečný chlapík. Nejčistší demagog. Kde jste se to, k čertu, tak dobře naučil? Všichni jsme se dnes takříkajíc pohybovali trochu mimo rámec legality, to je přece jasný, ne? Jsem zvědavý, co tomu řekne Etzel!«

Na tváři prospektora bylo chvíli poznat neskrývaný vztek.

»Neměl jsem na vybranou, Eylersi!« odpověděl ostře. Lee Porter souhlasně přikývl, ale mlčel.

»Všechno to viselo na vlásku. Sebemenší nepředloženo a na náměstí i ve městě by začal masakr. Už zásah městské gardy by stačil, Eylersi, aby to všechno vypuklo. Taková háklivá situace vyžaduje iniciativu. Je třeba odvést pozornost davu někam jinam. Získá se tak čas, Eylersi, to bylo dnes nejdůležitější. Chcete skutečně vědět, kde jsem se to naučil! Dobrá, naleju vám čistého vína. Snad si ještě pamatujete na to povstání v dolech Tycho. Bylo tam přes sto mrtvých, věčné škody šly do miliard. Zasáhl tehdy jistý kapitán Hooker. Ale postavil se proti světové vládě a jejím jednotkám. Doly Tycho se staly pevností dokud světová vláda neuznala požadavky povstalců. Pak došlo k rozumné dohodě. Kapitán Hooker sám zemřel, když kosmický křižník vlády napadl nedorozuměním doly. To byla tehdy oficiální verze. Ale ten kapitán Hooker žije, Eylersi, sedí před vámi! To je také důvod, proč já a má paní vedeme život prospektorů. Protože, i když byli všichni omilostněni, ne tak onen kapitán. No, teď to tedy víte!«

»Celou dobu jsem přemýšlel, Arte, proč je mi váš obličej povědomý. A proč se muž jako vy zakopal na Hope. Tak to je tedy řešení té hádanky!«

Eylers se usmál.

Náhlym pohybem podal prospektorovi ruku.

40

»Celou tu historii znám velmi dobře, lépe než tušíte. Teď jste mi ještě sympatičtější, než dříve.

Považujte mě napříště za svého přítele, Arte!«

Ruce obou mužů se pevně semkly.

Lee Porter si odkašlal. Těžkopádně se také postavil.

»Zde je i má ruka, Arte. Pokud budete chtít, stanu se v tomto spolku třetím!«

* * *_*

Maře Etzel se neobjevil. Kromě hlubokého zranění hlavy konstatoval lékař ještě otřes mozku a nařídil okamžitý klid na lůžku.

Ještě večer toho dne se utvořila po dvou volebních kolech občanská rada. Když Art Hooker, s poukazem na řadu svých jiných úloh, jakoukoli kandidaturu odmítl, byl zvolen prvním předsedou Lee Porter. Rada začala bezodkladně pracovat a převzala i funkci Marca Etzela, dokud bude nucen ležet v ošetření.

Zdálo se, že se na Hope zase vrátil klid a mír. Ale zdání klamalo. A tentokrát přišlo nebezpečí z té strany, odkud ho nikdo nečekal...

•!-••#

Opěrným bodem T-XXX obcházel mezitím strašidlo neklidu. Generál Mar-tell otáčel poněkud bezradně v rukou dlouhé hyperprostorové hlášení, které přišlo před půl hodinou z Hope a bylo hned dešifrováno.

»Sarano, co si mám k čertu myslet, za prvé o jakémsi transmiteru, jak to tady zkratkovitě popisují, a za druhé o založení nějaké městské rady?« Pozvedl tázavě obočí, jako by mu mohl primář lékařské stanice dát potřebné informace. »To vypadá, že na Hope jsou nějaké nepokoje a revolty, nebo co! A vy to chcete dát rozhlásit?«

Doktor Sarano se zadíval na generála.

»Každopádně znamená tato zpráva pro posádku naší stanice jistotu, že mimo nás žijí v Galaxii ještě jiní, zdraví a v každém případě plnohodnotní lidé! Nepodceňujte účinek a hodnotu takovéto zprávy. Musíme přece muže a těch několik žen naší stanice povzbuzovat a poskytovat jim oporu, jak to jenom jde! Jinak ...« Doktor Sarano mnohohlasně pokrčil rameny.

Sedm pater pod velitelským ústředím se v té chvíli začalo odehrávat další drama.

Seržant Masterson se díval na přístroje a nevěřil svým očím.

»Hej, Lioneli, co se to děje s tou zatracenou krabicí? Měli bychom co nejrychleji zavolat Karugu, tady něco neklape!«

»Karugu? Co blbneš? Víš přece, že ho starej osvobodil od všech prací a na jeho osobní rozkaz maká jen na vylepšování toho vysílače a zkoušeče mozko-vejch vln!«

41

Lionel Scott přistoupil k přístroji svého kamaráda. Ale ani jemu se nevedlo lépe. Nechápat se díval na stupnice, na nichž se míhala spleť proticíudných hodnot. Každým okamžikem to bylo horší. Jedním pohybem zapojil velkou obrazovku kontrolního pultu, i když to bylo mužstvu vlastně zakázáno.

»Zbláznil si se, Lioneli? Kdyby se to poručík ...«

»Člověče, koukni! To je úplná palba frekvencí! Dělej, zavolej poručíka Maldena!«

Trvalo jen několik minut, než vstoupil Malden do radiocentrály. Svou služební hodnost vlastně držel neprávem. Nehledě k tomu, že neabsolvoval téměř nic z toho, co by z něj dělalo důstojníka, byl vynikajícím odborníkem v oblasti vysokofrekvenční techniky. Navenek působil dojmem na slovo skoupého, mimo reálný svět žijícího profesora.

Poručík Malden se na obrazovku jen zběžně podíval.

»Jak dlouho to už je, Mastersone?«

»Několik minut, přesně to nemohu říct, protože jsme na základě rozkazu obrazovku ne ...«

Malden přerušil zbytek odpovědi mávnutím ruky.

»Uvědomte generála Martella, seržante, ihned!«

Poručík Malden se nestaral o to, jestli se na obrazovce vífonu objeví generálův hranatý obličej.

Poskakoval před ovládacím pultem a upravoval ladění. Ze stereo reproduktorů se ozývalo tlumené, stále přerušované, nebo jinými frekvencemi přehlušované hadí syčení.

Generál sledoval poručíka prostřednictvím obrazovky. Poté, co ho seržant stručnými slovy informoval, nedával Mastersonovi žádné další otázky.

»Přijdu, seržante. Ať poručík Malden každopádně udržuje s vysílačem Gi-antů spojení a pokusí se určit jeho polohu.«

Martell stál předkloněn za poručíkem Maldenem. V radiocentrále bylo horko a dusno, i když klimatizace fungovala na plný výkon.

Poručík Malden se obrátil k Martellovi.

»Něco se u Giantů děje. Začala nějaká velká akce. Je sice nemožné dešifrovat byt' i jedinou z těchto frekvencí, ale podle všeho to vypadá asi takto ...« Malden vstal a přešel k jedné z velkých map.

»Centrum vysílání Giantů je na kosmodromu Cent-Field. Zároveň však vycházejí silné svazky frekvencí ze severních oblastí, patrně někde z Grónska nebo ze severního pólu. Oproti těm z Cent-Fieldu se tyto frekvence nedají přesněji zaměřit. Ale myslím, že se jedná o ten kosmodrom, z něhož startují transportéry Giantů ...«

Maldena přerušilo vylekané volání Lionela Scotta. Scott zíral společně se seržantem Mastersonem bez pohnutí na obrazovku přeplněnou křivkami. Současně se ve vífonu objevil obličej kapitána Bowdena z A—II, velitelské centrály generála Martella.

Jediným skokem se Martell ocitl před vífonem.

»Co se děje, Bowdene?« Poprvé ten den zněl jeho hlas chraplavě.

42

»Otřesy v prostoru, pane. Jeden za druhým. Jejich počet není možno ani odhadnout. Časově se překrývají. Pravděpodobně transice přilétajících nebo startujících lodí Giantů. Bůh ví, co se děje!«

Generál Martell zbledl. Pokožka jeho obličeje se napjala. Z jeho úst se stala linka ostrá jako nůž.

»Vyhláste poplach, Bowdene. Poplach prvního stupně!«

Generál se podíval na oba seržanty a na poručíka.

»Vy pokračujte, Maldene! Průběžně mě informujte. Já teď musím do A-II!«

Generál opustil radiocentrálu. Nikdo neslyšel, jak skřípá zuby.

»Pokud chtějí útočit na nás, tak je to určitě naposled!« bručel si sám pro sebe. »Pokud ne my, pak je to bezpečně na Point Of ...«

Osm světelných minut od dráhy Pluta se pohybovala Point Of volným letem prostorem. Zanedbatelně malá hmota lodi ve srovnání s planetou nedávala přitažlivosti Slunce velkou příležitost. Proto to vypadalo, že loď nepohnutě visí mezi svítícími, nepatrnými body hvězd. Jen unital jejího povrchu fialové světélkoval v nekonečnu.

Dan Riker se houpal ve svém křesle v rozlehlé centrále prstencové lodi. Přivřenýma očima pozoroval svého přítele Rena Dharka. Na čele měl nad kořenem nosu dvě kolmé vrásky a na špičce brady byla už zase červená skvrna, která znamenala silné vnitřní vzrušení.

Ren Dhark seděl už celé hodiny ve svém velitelském křesle. Jeho obličej, Danu Rikerovi tak známý, byl jako vytesaný z kamene. Nereagoval na žádné otázky, ani Danovi neodpověděl. Nepřetržitě sledoval obrazovku radaru, před kterou seděl blondák Tino Grappa také už několik hodin.

Nahoře, na galerii, která obklopovala dvacet pět metrů širokou centrálu Point Of, rovněž už hodiny seděla před počítačem Anja Fieldová. Na sobě měla, což byla pro posádku lodi senzace, jednu z lehkých kombinéz Tajemných, jako všichni ostatní na palubě. Anja Fieldová, jindy vždy v opozici a připravena k dohadování, se tomuto rozhodnutí Rena Dharka, když uviděla jeho nepřítomný strnulý obličej, bez nejmenších námitek podřídila.

Dan Riker věděl, že Anja Fieldová tam nahoře na jeho příkaz obsluhuje počítač — ten nejsložitější ze všech přístrojů, které na palubě Point Of byly.

Přístrojů? Dan Riker se zamračil. V těch se úplně nevyznal ještě ani Are Doorn, který měl přitopí neskutecné nadání odhalit každý problém aparátů a techniky Tajemných. Reakce tohoto počítače byly přinejmenším tak záhadné jako třeba telepatické řízení Point Of a Blesků. Tyto nepochopitelné orgány lodi až příliš často dokazovaly samostatnou, nezávisle pracující inteligenci. Počítač tak bez problémů překládal cizí impulzy do lidské řeči. Všechny. Dokonce i hadí syčení Giantů. Ale to nebylo všechno. Dokázal dešifrovat

i nejrafinovanější kódy a to v nepředstavitelně krátké době. A prováděl i výpočty, jejichž výsledky byly téměř bezchybné.

Dan Riker se pohnul.

»Poslyš, Rene!« začal.»Bylo by už vlastně na čase, abys nám nalil čistého vína! Co se to s tebou děje? Sedíš tu jako přikovaný, neodpovíš na jedinou otázku a my všichni tu tápeme v temnotách. A navíc kategoricky odmítáš jakékoli odpovědi na hyperprostorové vysílání z Cattanu i z T-XXX, které tu máme už celé hodiny. Zakázal jsi vysílat cokoli. Dobře, velitel jsi ty, my posloucháme. Ale kolem nás se něco děje. Posádka je neklidná, cítí blížící se nebezpečí, jako my všichni. Podívej se na Szardaka, už i ten ostřílený bojovník je úplně nervózní. A jak si myslíš, že to vypadá na obou bojových stanovištích, u Buda Cliftona a Jeana Rocharda?«

»Dane, nemůžu teď odpovědět na tvoje otázky. Postarej se o to, aby Dora-ner a Voncev byli se svými Blesky připraveni startovat, tak jak jsem to nařídil! Je to moc důležité, aby mohli vystartovat během jediné sekundy! Jsi mi za to osobné, Dane, zodpovědný!«

Ren Dhark se náhlým pohybem zvedl ze svého křesla. Vystoupil nahoru k Anje Fieldové. Dan Riker a ostatní viděli, jak chvíli s dívkou mluví, viděli jak potom Anja přikývla a znovu se zabrala do práce.

Ren Dhark zase z galerie sestoupil a posadil se do svého křesla. Na něco se zeptal Tino Grappy, který byl specialistou na zaměřování. Pak Ren Dhark zase zabořil pohled do obrazovky. Ale ani při nejlepším vůli na ní nebylo zatím nic vidět. Vypadalo to, jako by Point Of byla v celém vesmíru úplně sama. Ale každý věděl, že tomu tak není.

Janoš Szardak si zapálil cigaretu.

»Podívám se na bojová stanoviště. Myslím, že chlapci potřebují povzbudit, aby tu hru o nervy vydrželi.«

Pomaloučku se zvedl a opustil velitelské stanoviště, když nezaslechl ani z jedné strany nějakou námitku. Szardak byl jako druhý důstojník Point Of zodpovědný za jednotlivé sekce lodi. Rovněž měl na starost podstatnou část tréninku, který přirozeně nikdy nebral konce. Pro tuto úlohu byl jako stvořený, protože neznal únavu, každopádně na něm nebyla vidět. Nikdo nikdy neviděl, že by Janoš Szardak nedotáhl něco, co si předsevzal. Byl tvrdý jak k sobě, tak i k ostatním. Ale při tom všem měl pro lidi pochopení. Než opustil centrálu, podíval se ještě na Dana Rikera a Anju Fieldovou. Jeho jindy tvrdý obličej hráče pokeru vypadal ustaraně.

»Dane, podívám se taky za Voncevem a Doranerem!« řekl. »Ti chlapci dřepí ve svých Blescích už celé hodiny. Musí být už celí zdřevěnělí, když už tak dlouho sledují obrazovky!«

Ren Dhark se najednou vzpřímil ze svého křesla.

»Nikdo nevstoupí na startovací rampy Blesků! S Voncevem a Doranerem lze mluvit jen vifonem. Když to bude zapotřebí, musí startovat během sekundy, Szardaku. Pokud u nich někdo bude, tak startovat nemohou!«

Szardakovy oči se zúžily. A pak najednou mu to došlo. Intuitivně pochopil, o co Renu Dharkovi vlastně jde.

»O.K., je mi to jasné!« odpověděl krátce. Pak spěšně opustil centrálu. Najednou ho začal tlačit čas, bylo mu, jako by v něm odbíjely hodiny, těsně před ... Také Dan Riker pochopil, že zvláštní chování jeho přítele není ve skutečnosti nic jiného, než téměř nelidská koncentrace na něco ...

Tino Grappa se probral. Na obrazovce radaru se pohybovaly nepatrné, sotva viditelné impulzy. Ihned

přepojil na zvětšení. Impulzy byly zřetelnější. Tino Grappa pokračoval v korekci. Dharkovi nic nehlásil, věděl, že Ren to sleduje stejně pečlivě jako on sám.

»Prostorové otřesy!« šeptal si sám pro sebe. »Přesně půl pikosekundy!«

Tino Grappa údaje probíhající na obrazovkách automaticky zaznamenával. Přitom je zároveň převáděl do palubního počítače.

Anja Fieldová reagovala bleskově. Její hbité prsty kmitaly s absolutní jistotou po cizích symbolech tlačítek. Ty pro ni už dávno nebyly tajemstvím.

»Transice!« řekla. »Rozmístění zhruba v polosféře kolem Point Of. Úhel sféry asi třista tisíc kilometrů ...«

»Propojte zpětnou vazbu, Anjo!« přerušil ji Ren Dhark.

Každý z posádky věděl, co znamená propojení zpětné vazby k počítači. Ale nikdo z nich nechápal, proč to Ren Dhark vyžadoval právě teď. Proč právě teď měla převzít kontrolu lodi ona nepochopitelná automatika prstencové lodi, která v kritických situacích posádce zkrátka sebrala možnost řízení a začala podnikat účinnější a razantnější opatření, než by to mohla dokázat jakákoli živá bytost. Co chtěl Ren Dhark dokázat?

»Zpětná vazba propojena!« hlásila Anja Fieldová. Dívka byla nepřírozeně bledá, když se teď znovu skláněla nad manuálem počítače. Kontrolky svítily a počítač bzučel v nepravidelném rytmu. Najednou se Anja musela opřít. Paic se otočila. Její oči se zadívaly na Rena Dharka. Byla v nich najednou úzkost a úděs.

»Souhlasí, navlas přesně ... Jak jste mohl vědět...«

Ren Dhark se najednou úplně změnil. Odmítavým gestem ruky přerušil Anjiny otázky.

Renova vysoká postava jako by ještě více zmožutněla, jeho tělo vypařovalo jako tětiva luku než vymrští šíp. Orlí nos čněl z pevných tahů obličeje a brada vzdorovitě vystupovala. Vypadalo to, že Ren Dhark naslouchá všemi svými smysly něčemu neslyšitelnému, něčemu, co se zvenku dralo do jeho vědomí. A pak náhle, jako gigantický úder odnikud, se to stalo ...

#;#;....*

Zdálo se že se vesmír kolem Point Of roztrhl. Tisíce špinavě šedých kulovitých těles se zhmotnilo v širokém půlkruhu kolem prstencové lodi. Souřadnice na obrazovkách radarů se rozzářily a nestále blikaly.

45

»Sondy s roboty!«

Dan Riker a Larsen to zvolali oba najednou. V obou palebných centrálech pobíhali muži sem a tam. Bud Clifton, který právě stál u Janoše Szardaka, se bleskově vrhl do svého bojového sedadla, ale přesto pozdě, jak ihned zjistil, protože ve stejném okamžiku tajuplná automatika prstencové lodi převzala iniciativu. Dříve než Bud Clifton mohl vydat jediný povel nebo udělat sebemenší pohyb, paprskové antény už byly zapojeny. Jejich hroty mířily přesně na robosondy, které se blížily nesmírnou rychlostí.

Bud Clifton, právě tak jako kolega Jean Rochard ve východní palební centrále, zaklel. »Zatraceně, chlapi, teď můžeme už zase složit ruce do klína nebo si točit palci mlýnek. Stejně jako tehdy při útoku kulovitých lodí!« vyrazil ze sebe Clifton rozhořčeně. »Kvůli tomu jsme tady tvrdli celé hodiny a celé dny jsme do zblbnutí trénovali! Teď tu sedíme jako loutky, neschopni pohnout jediným prstem!«

Podíval se na Szardaka, který s nehybným obličejem hleděl na kulovitou obrazovku.

Szardak beze slova ukázal na obrazovku. A pak Bud Clifton zbledl.

Stejně jako robosondy stálo přesně z druhé strany Point Of, právě tak zformováno do polokruhu, osmnáct obrovských kulovitých lodí. Vůbec se nepohybovaly. Zdálo se, že čekají na svou kořist.

» Pozor, pohotovost!«

Janoš Szardak zařval tato dvě slova, rychle skočil do jednoho z volných křesel a ihned se v něm připoutal.

Robosondy se najednou zbarvily. Jejich šedavé zabarvení, připomínající špinavý sníh, se změnilo ve svítivou červen.

A automatika zbraní stále mlčela. Žádná z bojových antén zatím nestřílela. Zkrátka nedělo se nic.

V centrále seděl zatím Ren Dhark ve svém křesle jako zkamenělý. Nepohnul ani prstem. Obličej jako by vytesaný z kamene, oči měl napůl zavřené. Přesto každý věděl, že mu neunikne ani nejmenší maličkost.

A pak se náhle vše změnilo.

Tělo Rena Dharka se zachvělo. Oči měl najednou široce otevřeny a jeho ústa se zdála vyslovovat neslyšné povely.

O zlomek sekundy později vypuklo kolem Point Of pravé peklo. Ve vnitřku lodi vyly těžké agregáty, zásobující energií zbrojové systémy. Jehlové ohně zahájily své zkázonosné dílo.

Nejdříve likvidovaly nalétávající robosondy, které se snažily střelbou přinutit Point Of, aby se přiblížila

k vyčkávajícím kulovitým lodím. Muži v centrále i na obou palebných stanovištích se opět přesvědčili, co všechno automatika Tajemných dokáže. Rychleji, mnohem rychleji, než by to svedl nejlepší lidský mozek, rozbila rojnici robosond. Bleskově odhalovala všechny jejich úhybné manévry. Současně automatika zesilovala intervalové pole na té straně, kde teď protínaly prostor silné svazky výbojů energie z lodí

46 •

Giantů. Kolem Point Of se změnil prostor v pekelný ohňostroj barev. Robosondy mizely pod přesně zaměřovanými výboji automatiky po stovkách a tisících. V prostoru plály svítící, rotující a vybuchující mraky hmoty.

Přesně čtyřicet sedm sekund po začátku útoku neexistovala už ani jedna sonda.

Byl také nejvyšší čas, neboť osmnáct kulovitých lodí Giantů přešlo do útoku.

Jejich rojnice se roztáhla a v tu chvíli zahájily útok na prstencovou loď. Metrové svazky energie udeřily na Point Of a zasáhly intervalové pole právě na jeho nejcitlivějším místě — na energetických pólech obou částí disku, který měl průměr tři tisíce metrů.

Muži uvnitř prstencové lodi slyšeli pekelné vytí zásobníků energie. Viděli, jak osvětlení lodi na celé sekundy pohasíná, a cítili, jak provedla krkolomný manévr. I přes kompenzaci přetížení lítali muži, pokud nebyli připoutáni, v prostorách lodi jako loutky.

A pak zaútočil Ren Dhark. Tak rychle a tak překvapivě, že dokonce i Dan Riker a další muži v centrále, včetně Anji Fieldové, která stále seděla u palubního počítače na galerii, zaregistrovali tento útok, až když byla bitva téměř rozhodnuta.

V tu chvíli pochopili, že Ren Dhark po celou dobu sám telepaticky ovládal automatiku, že to byl on, kdo jí vnutil svou vůli a nechal automatiku Tajemných jednat s její ohromnou rychlostí, která zůstane pro lidi navždy nedostupná.

Ren Dhark seděl ve svém velitelském křesle. Jeho štíhlé prsty objímaly -opery jen trochu pevněji než jindy. Ale v jeho mozku to pracovalo. Rychlostí myšlenek předával automatice prstencové lodi své pokyny.

Teď tedy přišla na řadu prstencová loď. Automatika propojila hluboko uvnitř trupu řadu zásobovacích agregátů s oběma bojovými centrály. Celou loď zaplavily ječivé tóny. Posádka cítila, jak se unital jednotlivých palub začíná chvět pod jejich nohama. A pak každý, kdo se právě díval na některou z obrazovek, zavřel oslněn oči.

Centrála se před velkou projekční obrazovkou proměnila v žhnoucí peklo, ve kterém se lidem stávaly z poskakujících světél jen ohnivé čáry.

Během jediného okamžiku byla část kulovitých lodí zahalena do jasně svítícího energetického mraku, z kterého šlehalo blesky. Automatika Point Of nemilosrdně útočila dál. Lodě jedna za druhou mizely ve žhnoucí jasné energii jehlového ohně. Posádky giantských lodí ztrácely orientaci, radary jim selhávaly a ochranné energetické štíty byly částečně zničeny. Jako leptající, nesmírně rychle působící kyselina putovaly jehlové ohně po těchto místech, kde byly štíty protřhány neomylně řízenou, nemilosrdnou automatikou. Tam, kde jehlové ohně prorazily energetické štíty, se začínaly trupy kulovitých lodí rozpadat. Trhliny pokrývaly jejich hladký povrch a z nich unikaly energetické výboje. Byl to obraz zkázy, jaký by nedokázal namalovat žádný ďábel.

47

»Voncev, Doraner!«

Hlas Rena Dharka přehlušil řev agregátů.

Obličej obou pilotů Blesků se objevily na jedné z menších obrazovek.

»Znáte svou úlohu. Startujte, budu vás krýt palbou!«

Za okamžik opustily oba Blesky svá depa. Beze zvuku, jako když mávne čarovným proutkem, prolétly unitalovým pláštěm lodi, jako by vůbec neexistoval. I když byli na účinek intervalu zvyklí, tato technická vymoženost Tajemných jim byla stále hádankou.

Voncev a Doraner ihned poznali, že mezi Gianty vznikla panika. Svazky energie z jejich zbraní křížovaly zcela bez kontroly prostorem, některé z kulovitých lodí úplně bledly, na chvíli vypadaly jako bílá, mléčná mlhavá skvrna a pak mizely.

»Zdá se, že jim Ren pěkně zatopil, čert ví, jak se mu to zase povedlo!«

Voncev se rozhlédl, pak uviděl to, co hledal. Obrovská loď byla přesně uprostřed obrazovky projekční plochy v jeho kabině. Všechny detaily byly přesně vidět. Silné svazky paprsků pronikaly jejím poškozeným a dirami pokrytým povrchem.

»Mike!« jeho hlas byl úplně klidný. »Na sto sedmdesátí stupních se motá jedna loď, je silně poškozena. Určitě už nemůže přejít do transice! Dělej, jdem na ni!«

»O.K. Pjetr!« potvrdil Doraner. Hned nato vyrazily oba Blesky proti kulatému obru. Kousek před lodí prudce zabrzdily a vzápětí zmizely v jejím nitru.

Voncev a Doraner se přikřčili, když se kolem nich opět objevilo světlo — jejich Blesky byly zrovna na

hlavní palubě kulovité lodi. Před nimi, za nimi a všude kolem pospíchali Gianti. Pohybovali se šílenou rychlostí. Pak jeden z nich narazil na intervalové pole. Vypadalo to, jako by jeho tělo udeřila neviditelná obrovská pěst a odmrštila ho stranou. Odlétl na skupinu Giantů, kteří pospíchali kolem. Někteří z nich spadli na zem, zachytili svého druhu a motali se kolem. Jiní už strhávali z ramen své paprskometry a proti Bleskům začaly šlehat svazky energetických výbojů. Intervalová pole začala svítit. Oba Blesky pomalu klouzaly po palubě, mezi zmateně prchajícími skupinami Giantů, kteří záhy poznali, že proti těmto zvláštním soupeřům se svými zbraněmi nic nezmohou. Dorazily k protilehlé stěně a zmizely v ní.'

»Mike, změna kurzu. Přepni na telepatické řízení a následuj můj Blesk! V žádném případě se nesmíme ztratit!«

Doraner jen krátce přikývl. Blesky zamířily hlouběji do kulovité lodi. Prolétávaly různými sklady, v nichž byly pečlivě uspořádány všelijaké přístroje. Nakonec se dostaly do gigantické strojovny.

»Mike, krysy opouštějí potápějící se loď! Pokud se nepletu, tak najdeme paluby se záchrannými čluny nebo co to je, jistě někde na obvodu lodi. Myslím, že bychom si měli dost pospíšet, protože se bojím, aby tahle krabice s námi nevyletěla do — ehm — kosmu,« volal Voncev.

48

»Dávej pozor, Mike,« řekl po chvilce přemýšlení. »Jeden z nás bude toho druhého krýt palbou. Nejlepší, když mě budeš krýt ty, já zatím vyzvednu dva z těch gentlemanů. Ale jednoho musíš naložit do svého Blesku. Moc času k tomu nebude ...«

»Hele, Pjetr, co to máš za kecy. Děláš, jako bych ještě nevyrostl z plínek! Padej už, já té kryju, kamaráde!«

Voncev se zašklebil. To byl typický Doraner.

Zrychlil svůj Blesk a klouzal přes stěny a paluby obrovské lodi šikmo nahoru k vnějšímu plášti. Že zvolili správný směr, poznali podle toho, jak potkávali stále víc překotně prchajících Giantů. Utíkali v takové panice, že jen málokterí z nich si vůbec Blesků všimli. Sem tam po nich někteří vypálili ze svých paprskometů. Ty byly ovšem pro intervalové pole Blesků úplnou hračkou.

Právě dorazili na palubu, kde stály na kruhovitých podstavcích šedavé, tři až čtyři metry v průměru velké, kulovité čluny. •

»Mike, tady jsme správně! Zaparkuju až na konci paluby a posadíš se se svým Bleskem před můj, protože já teď musím vypojit intervalové pole. Kdyby se začalo střílet, tak to odchytáš svým intervalem, O.K.?«

»O.K.,« prohodil Doraner, zrychlil Blesk a vypnul telepatické řízení.

»Dávej pozor, ať mi nevlezeš do rány!«

Dlouhými skoky, s paralyzátorem v pravici, běžel Voncev prostorem za záchrannými čluny.

Skafandr Tajemných, jehož přilbu měl teď uzavřenu, zrádně odrážel světlo a třpytil se v šeru. Nosit tento oblek bylo pro každého pilota Blesků povinností. Osobně to nařídil a vyžadoval Ren Dhark. Tyto lehké skafandry dávaly i v prázdném prostoru kosmu díky supertechnice Tajemných velkou šanci na přežití. Nehledě k tomu, neměli ani Voncev ani Doraner zatím příležitost zabývat se složením atmosféry uvnitř kulovité lodi.

Nemuseli čekat dlouho. Otevřelo se cosi jako dveře a dovnitř vtrhla skupina Giantů. I když prchali v panice a nepořádku, přesto ještě zachovávali jistou disciplínu. Rozdělili se na skupiny, vždy po dvou na jeden člun. Vše to probíhalo strašně rychle. Voncev a Doraner viděli, že Giantům jde o čas.

Voncev pomalu ustupoval dozadu. Ke člunu, za kterým byl schovaný, už běželi Gianti. První z nich byl už jen pár metrů od člunu. Jedním skokem opustil Voncev svůj úkryt, zamířil paralyzátorem a vystřelil. Giant rozhodil své čtyři ruce, jeho obličej dravce se rozšklebil a pak upadl na podlahu. Druhý Giant udělal rychlý pohyb. Jednou rukou bleskové sáhl po zbraní, ale to už bylo pozdě. Právě v tomto okamžiku ho zasáhl modrý paprsek z Dorane-rova Blesku. Giant ustrnul uprostřed pohybu, zapotácel se a pak padl.

Voncev se instinktivně ohlédl k ostatním člunům. Ale jejich posádky v nich už zmizely. První ze záchranných člunů se zvedaly z kruhovitých podstavců. Vnější stěna se musí každou chvíli otevřít, uvažoval Voncev. A v tom se na palubě rozpoutalo pravé peklo.

49

Všechny kulovité čluny opustily své podstavce a visely několik metrů nad podlahou. Náhle z nich vyrazily svazky paprsků, které byly zaměřeny na vnější stěnu lodi. Ta se během několika okamžiků začala tavit.

Voncev ucítil, i přes spolehlivě pracující chlazení skafandru, vražedné horko. Skočil k oběma Giantům, odtáhl je za jediný záchranný člun, který ještě zůstal na palubě a zakryl jejich nechráněná obrovská těla svým vlastním.

To vše trvalo jen okamžik. Žár se stával nesnesitelný. Zároveň Voncev pochopil, o co Giantům jde.

Loď byla silně poškozena a otevírací mechanismus propustí už nefungoval. Gianti chtěli propálit vnější stěnu, která uzavírala cestu jejich záchranným člunům.

Jako v tranzu, téměř omráčen stále se stupňujícím horkem, se z posledních sil vzchopil. Napůl v bezvědomí zahlédl, jak k němu běží štíhlá Doranerova postava. Pak ucítil, jak jednoho z Giantů, jejichž těla vzhledem k výšce byla poměrně lehká, někdo zvedl.

»Pospěš si!« slyšel Doranerův hlas. »Telepatické řízení se zapojilo samo od sebe. Oznámilo, že máme loď ihned opustit. Každou chvíli se prý může rozpadnout!«

Voncev cítil, jak ho obklopuje rudá mlha. Ale sebral poslední zbytky sil. Aniž si toho byl plně vědom, hodil Gianta jako loutku do svého Blesku. Pak se za ním automaticky zavřel poklop.

Když se jeho Blesk zvedl z podlahy, právě se prolomila stěna lodi. S dunivým rachotem odlétaly celé její kusy do kosmu. Podtlak strhl oba Blesky i kulovité záchranné čluny Giantů. Žádný z Giantů však v tu chvíli nepomyslel na to, aby po Blescích střílel. Čluny se snažily s ohromným zrychlením vzdálit od mateřské lodi.

Když Voncev po chvíli znovu nabral dech, uviděl jak z kulovité lodi vyrazily četnými trhlinami ohnivé červené svazky paprsků. Chvilí visely v prostoru jako mrak a pak začaly probleskovat po povrchu lodi, který se měnil v roztavenou hmotu.

Kulovitý obr se rozlomil. Ne v jedné zničující explozi, ale postupně se gigantický trup rozdělil na dva kusy. Ohnivé blesky se klikatily prostorem a do vesmíru padaly celé bloky strojního zařízení. Piloti přihlíželi zániku gigantické lodi. K jejich uším nedolehl žádný hlas, vakuum kosmu pohltilo všechny zvuky, které musely doprovázet skon giganta.

Pak bylo po všem. Po poslední obrovské energetické erupci létaly ze zbytků lodi trosky, vibrující prostorem. Zanechávaly za sebou ohnivé stopy svítící na pozadí černi vesmíru osvětleného jen mihotavými světélky hvězd ...

Voncev a Doraner si utírali pot z tváří. Přilby skafandrů si už dávno odložili. Pak zkontrolovali své zajatce. Zdálo se, že jim horko moc neublížilo, jejich žlutá kůže nebyla ani popálena.

»Měli bychom je pro jistotu spoutat!« navrhl Doraner.

Voncev přikývl. Gianti byli při plném vědomí, ale po zásahu paralyzátory se nemohli hýbat. Jak dlouho to ale vydrží, si netroufali odhadnout.

50

Za chvíli už byli oba zajatci připoutáni k sedadlům. Doraner se znovu přihlásil.

Naladil vysílačku na palubní frekvenci prstencové lodi. Nic se neozvalo. Pak to zkusili oba dva. Zase nic. Zvýšili výkon svých vysílaček. Žádná odpověď. Nepomáhal ani telepatický příkaz automatické k návratu do lodi. Cítili, že telepatické ovládání loď hledá, ale nemůže ji zaměřit.

»Co teď?« zeptal se Doraner po chvíli mlčení.

Voncev pokrčil rameny.

»Je možné, že se Point Of z nějaké příčiny hodně vzdálila. Ale přesto by 'měla zaznamenat naše volání. Dále existuje možnost, že byla překvapivě napadena některými loďmi Giantů a je teď těžce poškozena nebo dokonce úplně zničena!«

Doraner pomalu přikývl. Pak ale praštil zařatou pěstí do opěradla křesla.

Hledali celé hodiny. Pak jejich radary ukázaly v dálce blíže neurčené těleso. Podle energetického měření však nemělo ani stopu energie, i když se pohybovalo. Telepatické řízení rychle navádělo oba Blesky k místu setkání. Za deset minut už měli objekt na obrazovkách.

»Kulovitá loď!«

Doraner v tu chvíli nevypadal právě nadšeně. »Letí jen setrvačností, Von-ceve!« dodal po dalším pohledu na energetický zaměřovač.

Voncev jen krátce přikývl. Loď před nimi byl vrak. Pravděpodobně už dlouho opuštěný a z neznámých příčin ponechaný svému osudu.

»Podíváme se na tu kisnu zblízka, Pjetr?«

»Ne, Mike, raději ne. Mě to úplně stačí odsud. «

V bezpečné vzdálenosti oba Blesky několikrát obletěly kulovitou loď. A zase zkusili s veškerou možnou energií, kterou měly jejich vysílače k dispozici, navázat spojení s Point Of. Ale opět čekali marně. Prostor kolem nich zůstal němý. V září vzdáleného, jen jako bod velkého, ale oslepujivě jasné svítícího Slunce, se sunul rotující vrak kulovité lodi nekonečným vesmírem.

»Nezbývá nám než čekat, Mike. Pokud Point Of ještě existuje, pak nás najde, nebo my najdeme ji.«

Mike Doraner mlčky přikývl. Nebyl zdaleka takový optimista jako Voncev. Ale nahlas to neřekl . . .

V T-XXX se zatím rozpoutalo peklo. Generál Martell a důstojníci, kteří se ve velitelské centrále shromáždili po vyhlášení poplachu, beze slova sledovali křivky na obrazovkách. Jejich vyhodnocováním byl zaměstnán celý štáb radarových specialistů.

»Maldene, máte už výsledky?« naléhal generál netrpělivě.

Poručík přerušil práci.

»Za drahou Pluta se odehrála vesmírná bitva. Jednotlivé záznamy prosto-
51

rových otřesů a křivky erupcí to jednoznačně prokazují. Musela to být dokonce vražedná bitva. Záznamy ukazují tisíce transicí, i když jen slabých. Mezitím ale,« ukázal na jednu z fólií, »jsou ty prostorové otřesy, které jsme zaznamenali na začátku invaze i později, když se materializovaly obrovské kulovité lodi Giantů ...«

Malden byl přerušen. Do velitelské centrály vstoupil posel. Jeho oči pátra-vě prolétly místností a pak našly generála. Zasalutoval a předal Martellovi zapečetěnou depeši.

Martell s pečlivostí jemu vlastní překontroloval pečeť a přečetl depeši.

Důstojníci viděli, jak o poznání zbledl. Na čele se mu objevily hluboké vrásky.

Ale ovládl se, než posel opět opustil velitelskou místnost. Až pak se obrátil ke svým důstojníkům a technikům.

»To, co vám teď oznámím, podléhá nejvyššímu stupni utajení. Každý přestupek proti tomuto rozkazu bude nemilosrdně potrestán!«

Nabral dech a jeho dlouhé, hubené prsty se sevřely v pěst. Pak začal číst depeši.

»Náš vysílač zachytil tři hyperhovory ze sektoru, v němž se odehrávala vesmírná bitva. Pocházejí z Blesků 003 a 004. Jejich piloti se snažili spojit s Point Of. Z textu, který byl zachycen téměř bez poruch, vyplývá, že Point Of zmizela. Na žádný z těch hovorů neodpověděla, i když Renu Dharkovi muselo být jasné, že oba piloti Blesků jsou vydáni na milost případnému útoku Giantů. Výzbroj Blesků by byla proti kulovitým lodím i přes dokonalost techniky Tajemných příliš slabá, než aby v souboji měli šanci. Tudíž,« generál se napřímil, »musíme počítat s tím, že Point Of byla Gianty zničena!« Všichni muži vyskočili. Bezradně se dívali na generála, jehož prsty hladily pomačkanou fólii s depeší. Teď mohl udělat jen jediné.

»Maldene,« řekl temně. Poručík předstoupil. »Zaridte, aby v kódovacím systému dřívějších Spojených vesmírných sil, bylo ihned oznámeno oběma pilotům Blesků Voncevovi a Doranerovi následující: »T-XXX Bleskům 003 a 004. Zachytili jsme vaše volání. Navrhujeme okamžitý návrat na opěrný bod T-XXX, Frekvence alfa 23. John Martell, velící generál.

Vysílejte to každých 10 minut, Maldene. A přitom hlídejte radary. Mohlo by se stát, že nás Gianti zaslechnou. Případnou odpověď ihned hlaste!«

Poručík Malden opustil velitelskou centrálu. Oba seržanti Masterson a Scott ho následovali.

#,.,,.,<*+*.,.

Na severním pobřeží ostrova Kodiak bičovaném vichřicemi hleděla na dunící příboj hlava dravce se žlutou kůží. Bílá pěna a mohutné vlny valící se neustále od západu omývaly lesklý povrch lodi Giantů, která byla ze dvou třetin zatopena vodou. Trup vypadal jako obrovský buben, do kterého neustále bušil

52

mořský příboj. Citlivé smysly několika Giantů, kteří přežili zkázu své lodi, byly vydány na pospas vodním živlům. Orkán zuřil v Beringově moři a v Al-jašské zátoce už několik hodin.

Giant potřeboval dlouhou dobu, než si vzpomněl na poslední details, které provázely zánik jeho lodi. Ssantan byla na běžném hlídkovém letu. Při druhém obletu planety náhle změnila kurz a letěla stále blíž k povrchu. Něco zvláštního se muselo přihodit. Něco ...

Giant se zvedl ze svého sedadla. Hleděl na obrazovku, kde byly vidět dorážející hřebeny vln. Jak dlouho budou potřebovat, než s pomocí pracovních robotů zaktivizují některé z nouzových agregátů, o tom neměl velitel Ssanta-ny vůbec potuchy. V lodi bylo šero. Byli tu polapeni a odsouzeni k smrti...

Znovu se mu vybavil ten obraz. Obraz, který nechápal. Nedokázal ho zkrátka ve svém vědomí nikam zařadit. Kapka, nezřetelná, třpytící se. Pomalu se zbarvovala do modravá. Divoce se pohybovala sem a tam, vystřelila proti vodní hladině a hned na to se zase vrátila. Ve vzpomínkách velitele Giantů se vynořil řev zásobovacích agregátů obranného štítu. Ze strojoven kulovité lodi bylo slyšet tupé hřmění, přes obrazovky se míhala červená mlha, která je úplně zastínila. Radary vypověděly službu, hřmění se vystupňovalo v pekelné skřípání a vytí. A pak ten příšerný třesk, to praskání a trhání troskotajících lodi. Strašný náraz, tma v lodi, klokotání pronikající vody ...

Giant se prudce vzpřímil. Jeho víc než dvaapůlmetrové tělo působilo v tuto chvíli strašným dojmem. Tmavé oči dravce se leskly.

Ty kapky! Nevěděl, co to bylo, neměl zkrátka ani jedinou informaci, podle níž by je mohl zařadit nebo analyzovat.

Za ním se otevřely dveře a ozvaly se ostré, syčivé zvuky. Ve slabém světle se objevily postavy několika dalších Giantů. Přistoupily ke svému veliteli a zatímco jim rozdělával úkoly, hleděly na něj svými temnými dravčíma očima.

Dva z nich nato zmizeli ve dveřích a zanedlouho se vrátili s šedým, asi třicet centimetrů velkým přístrojem, z něhož čněla kovová kruhovitá anténa. Ostatní ho začali ihned instalovat. Po chvíli místnost zalilo modré, fluoresku-jící světlo. Velitel přistoupil k přístroji. Zdálo se, že jeho mohutné tělo ustrnulo. Vší silou se snažil vybavit si ony matné vzpomínky, nezřetelné obrazy kapek.

Mezi dvěma póly antény přístroje se začaly objevovat obrazy, které se mu postupně vynořovaly z paměti. Kapka byla nejdříve bělavě šedá, pak její obrysy zmizely a zdálo se, že se rozdvouje, pak roztrojuje a nakonec jich bylo snad sto.

Pak obraz zmizel. Velitel seděl strnule a toporně na sedadle. Sebemenší pohyb nenaznačoval, jestli je vůbec naživu. I ostatní Gianti se uvelebili v sedadlech a ustrnuli jako jejich velitel. Postupně pohasla i zář v jejich očích ...

•* *• *

53

Obrazový přenos Giantů vyvolal reakci, jakou nemohl velitel Ssantany předpokládat.

V Cent-Fieldu, největším pozemském kosmodromu, obsazeném Gianty, zapůsobil, jako kdyby vybuchla bomba. Když Ssantana beze stopy zmizela, Gi-anti po ní pátrali, ale nenašli ani stopu. Teď bezradně sledovali obrazový přenos. Velitel Cent-Fieldu rozkázal, aby byly odvysílány na Cal. Když byl hypervysílač v činnosti, zachytila obrazy skupina Syntetů, která se pohybovala nad kosmodromem. Všem ostatním Syntetům odvysílali varování. Obrazovou zprávu zachytil a pohotově nahrál i poručík Malden. Když ji předal generálu Martellovi, ten si ihned připomněl slova Rena Dharka: »Vy a vaši muži nevěříte na existenci Syntetů. Ale oni existují a jsou tady! A možná, že bez jejich přítomnosti by T-XXX už dávno neexistovala. Uvidíte, že jednou si na má slova vzpomenete !«

Ren Dhark měl pravdu, uvažoval generál. Tak ty tajemné bytosti přece jen existují. Pln úzkosti vzpomínal Martell na zprávu Rena Dharka, kterou mu podal po průzkumném letu s Bleskem. Z ostatních, právě tak utajovaných opěrných bodů, zbyly jen obrovské krátery. Krátery zamořené radioaktivitou. Hroby nesčetných lidí.

Vysílání Giantů však zachytili ještě jedny rozumné bytosti. A to svaz bojových lodí Nogků, který na oběžné dráze kolem Slunce čekal na doprovodnou loď. Velitel vlajkové lodi okamžitě vyhlásil pohotovost a podal hlášení na Charr. Odpověď zněla: »Pozorovat, nenavazovat žádné kontakty.«

•-.: V- *

Když se Deluge nořil do nočního šera a obě slunce systému Col mizela za útesy vysokých hor, byla na kontinentě 4 už temná noc. Vytí piraň už dávno utichlo a na mýtině, kde stál transmitter, bylo slyšet jen táhlé zvuky jakýchsi nočních živočichů.

Ohio-Kid se opíral svými širokými zády o trup Hookerova aerodozeru. Z jedné své kapsy vylovil dýmku. Pomalu a s požitkem si ji nacpával. Koutkem oka sledoval, jak z jednoho stanu vyšel Ed Coward a pomalu se k němu blížil.

Kousek před ním se zastavil.

»No, Ohio, můžeš si konečně zalízt do stanu. Mám první hlídku . . .«

Ohio-Kid zakroutil hlavou.

»Poslyš, Ede, ještě se mi nechce spát. Jestli chceš, vezmu tvoji hlídku, co ty na to? Já jsem rád, že si můžu začas v klidu pokouřit ze své dýmky. Zítra bude práce nad hlavu. « Ed Coward přikývl.

»O.K., Ohio,« zabručel a zamířil zpátky do stanu.

54

Ohio si zapálil. V tu chvíli nemyslel na to, že stojí přesně nad místem, kde našli na chodbě v podzemí šedého, těžkého robota.

Ve dveřích dožeru se objevil Art Hooker. »Nazdar, Ohio!« pozdravil. »Ješ-tě nemáte chuť jít spát?« Ohio-Kid zavrtěl hlavou.

»Převzal jsem Cowardovu hlídku. Ale co vy, Arte, že ještě nejdete spát?«

»Chci se ještě podívat do štoly. Musím na ráno něco připravit, abychom se pak nezdržovali. Jestli máte chuť, pojdte se mnou. Jane je ještě vzhůru, může tu chvilku hlídat za vás.«

Muži zmizeli v noční tmě. Za deset minut už stáli před polokoulí. Art Hooker mlčky odstranil kus pletiva, které uzavíralo otvor. Kida pustil před sebe a pečlivě vchod uzavíral.

»Arte, pojdte sem, honem!« Prospektor rychle přiběhl. Z šachty se vzhůru linulo slabé světlo.

»Zatraceně, kdo to tam dole je!« zašeptal.

»Zařízení s transmitterem stále funguje,« řekl za chvíli Hooker. »Tedy musí existovat spojení z kontinentu 4 do Strojové jeskyně. Osvětlení tam dole nějaké být muselo a teď po letech se mohlo aktivizovat.«

»Honem, Ohio, pojdme se na to podívat, rád bych věděl, jestli moje do-měnky souhlasí.«

Když dorazili na dno šachty, zůstali stát, protože k nim dolehlo tiché skřípání. Chvíli naslouchali, a pak vyrazili dál. Osvětlení už po několika minutách chůze očiividně zesílilo.

U vchodu do kopulovité klenby se Ohio zarazil: »Stroj je pryč!« Nevěřili svým očím. A právě v tu chvíli

se znovu ozvaly ty zvuky. Pak náhle prostor zaplnilo zvláštní chvění. Tak silné a pronikavé, že se oběma mužům udělalo nevoľno. Napůl mrtvý prospektor a do posledního nervu vyčerpaný Ohio zahledli, jak se chodbou valí těžební stroj, podobný spíše nějaké předpotopní nestvůře. Pak vibrace ustaly.

»Pryč odtud, proboha, pryč,« chroptěl Ohio, protože stroj se začal valit směrem k nim. Oba muži se potáceli chodbou. Za sebou skřípání bezduché mašiny, která hrozila, že je převálcuje, jestliže se jen trochu opozdí. Běželi směrem k postranní chodbě s transmitterem. Jejich těla však ještě nezmizela ze rohem, když je stroj dostihl. Jeden bok mechanismu zachytil Ohiovu kombinézu. Kid vykřikl, když ucítil jak ho stroj táhne z chodby, v níž už měl větší část těla.

Prospektor, který byl kousek před ním, ho spíš podvědomě zachytil. Ale už téměř nevnímal, jak stáhl Ohia k sobě. Pak zaslechl, jak se kombinéza trhá, ale upadl na zem a ztratil vědomí. Na něj dopadlo bezvládné těžké tělo Ohia. Nikdo z nich proto neviděl, jak se nad nimi sklánějí dvě podivné sedé postavy, které měly tvar humanoidů, ale přesto působily strašně cize. Probrali se, až když jednomu z robotů vypadl z ruky pracovní nástroj a s rámem zazvonil o podlahu u prospektorovy hlavy. Art Hooker ihned zareagoval. Vyprostil se zpod Ohiova těla a postavil se

55

na nohy. Poslední nevoľnost zahnal pohled na roboty, kteří náhle ožili a jediným skokem zmizeli v chodbě.

»Za nimi, Ohio,« křičel prospektor. »Rychle, vstávejte!«

»Za kým ... kam?« Zbytek už Art Hooker neslyšel. Běžel dlouhými skoky chodbou nedbaje na žádné nebezpečí. Za chvíli za sebou uslyšel i hlas Ohio-Kida.

»Už běžím, Arte, dejte pozor, proti těm robotům nám paralyzátory nepomohou!«

Prospektor náhle zastavil. Před nimi se objevila lokomotiva. Viděli, jak se na ni vyhoupl první robot. Druhý ho hned následoval. Zelené oči zíraly na lidi. Pak jejich trupy zmizely ve stroji.

Ohio vytáhl paprskomet, ale prospektor mu odstrčil ruku.

»Zbláznil jste se, Ohio?« zasyčel a jeho oči hledaly možnost, jak se vyhnout případnému útoku stroje.

Ale stalo se něco-úplně jiného. Když roboti zmizeli v trupu stroje, naplnilo podzemí podivné bzučení.

Trup náhle zaplátl fialovým světlem. Stroj se blížil ke stěně a když už očekávali, že dojde k ničivému nárazu, s úžasem uviděli, jak mizí ve zlatočervené stěně, jako by vůbec neexistovala.

»Intervalové pole!« vykřikl Hooker. »Stroj disponuje intervalem stejně jako Point Of. Vsadím se, že v tuto chvíli si už vykračuje někde ve Strojové jeskyni na Deluge!« Pak se otočil.

»Nejlepší bude, Ohio, když vy, Jane a já odletíme ihned na Deluge. Ihned!«

Když stoupali šachtou, oba vysílením supěli a opření o stěnu každou chvíli odpočívali. Pak rychle proběhli kopulí a džunglí do tábora. Art Hooker informoval svou ženu, zatímco Ohio udílel příkazy svým lidem. Ed Coward a Tex Clifford přikýkli.

»Jen klid, Ohio, na nás se můžete spolehnout!«

To bylo poslední, co Ohio-Kid zaslechl. Vzápětí na to zabouchl dveře ae-rodazeru. Těžký stroj se pomalu zvedal, rotory zahučely a za chvíli zmizel nad džunglí směrem k Deluge.

»Těším se na den,« řekl Ohio, »kdy se konečně setkáme s Tajemnými. Bu-dem stát vedle sebe a dívat se jeden na druhého, jak se to pěkně píše v Bibli. Nevěřím, že by takovéto bytosti mohly zaniknout. Proč by taky měli náš svět opouštět?«

O chvíli později za sebou zanechali pobřeží kontinentu 4, omývaného pěnícím se mořem.

Daleko na horizontu, jako úzká stříbrná páska, se rodilo svítání nového dne...